

University of
Sistan and Baluchestan

Iranian Academy of
Management Sciences

Philosophical Analysis of Public Administration Theories in The Framework of Sociological Paradigms

Habibollah Salarzahi^{1*}, Asma Salehi Nodez², Mahdi Alipour³

1. Associate professor Department of Management, faculty of Economic and Management, University of Sistan and Baluchestan, Zahedan, Iran.

E-mail: salarzahi@mgmt.usb.ac.ir.

2. PhD student in public administration, Faculty of Management and Economics, University of Sistan and Baluchestan, Zahedan, Iran.

3. PhD student in public administration, Faculty of Management and Economics, University of Sistan and Baluchestan, Zahedan, Iran.

Extended Abstract

Abstract

Public management theory in the field of public administration has been influenced and dominated by the knowledge of political science, economics, law, behavioral sciences, and social psychology in the late nineteenth and early twentieth centuries. Since the emergence of theoretical and applied knowledge of public management, theories of public management have been classified and introduced within the same paradigms and theories of classical public management, managerialism or new public management, good governance, new public service, public value management, and so on. This article aims to explore the main paradigms and theories of public management within the framework of Barl and Morgan. Contemporary theories of public management, under the titles of classical public management paradigm, bureaucratization, managerialism or new public management, have to a large extent roots in functionalist sociology and carry values of objectivity, hierarchical obedience, positivist epistemology, and a tendency towards universalizing theories of public management beyond cultures, emphasizing the preservation of the existing state. Modern orientations in public management, with a focus on human-centricity by shifting attention from economics to culture and cognitive processes, carry values of mentalism, inter-mental relationships, meta-positivism, voluntarism, and conscious choice of actors, and emphasize the space of interpretation, discourse, and social constructions.

Introduction

The history of science has witnessed numerous revolutions, leading to the replacement of old perspectives with new ones, a phenomenon referred to by Thomas Kuhn as paradigm shift (Kuhn, 1995). A paradigm is the broadest

accepted unit in a scientific field that distinguishes scientific communities and defines what should be studied, the probable questions, and how to answer them (Nargesian, 2007: 157). Management, as a social science, is not exempt from this rule and has experienced multiple transformations throughout history. Public management is a combination of theory and practice. According to Estilman (1980), there is no specific point in history for its theoretical aspect, but its practical aspect dates back as far as human existence (Lamidi, 2015: 1). Various authors and researchers argue whether public management is a science or an art. While many accept management as an art, a few researchers such as Anderson (2002), Shafritz (2006), and others believe it to be purely a science (Cavalcante, 2019). In its true sense, public management can be considered a collection of interdisciplinary theories and functions designed to enhance the understanding of the relationship between the government and society (Azimi & Farzam, 2019: 191). Although discussions on the diversity and identity crises of existing perspectives in management research are prevalent, the truth is that by examining and researching the approaches to public management, it is possible to arrive at a typology of the evolution of public management theories from a paradigmatic perspective. A paradigm refers to a comprehensive and pervasive pattern and structure of dominant mindsets and scientific commitments that encompasses the assumptions, concepts, methods, tools, and foundations accepted by scholars in a specific period, establishing a framework that entails insight into existence, knowledge of it, and a particular interpretation of humans in a historical period, setting the overall direction for research and evaluation criteria in a particular era (Khoramshad & Nozari, 2017: 53). As mentioned earlier, paradigms are constantly changing, and the changes within them are based on a return to ground zero, where everything is recreated anew in the new paradigm (Kuhn, 1995).

Discussion and Results

In the field of philosophy, a paradigm is a distinct set of concepts, models, or scientific contributions that includes theories, research methods, hypotheses, and criteria that are accepted by experts in a particular field, providing solutions to specialists (Kuhn, 1995). Therefore, paradigms can be said to lead to scientific revolutions and encompass a set of fundamental beliefs and assumptions that guide individuals' actions in personal and scientific life (Danaei Fard, 2007: 89). In 1979, Burrell and Morgan introduced a theoretical framework for categorizing paradigms in the social sciences, which gained significant attention (Burrell & Morgan, 1979). This model may be the most influential method invented for this purpose and has influenced two generations of organizational studies researchers in understanding organizational phenomena (Andresani & Ferlie, 2006: 415). The Burrell and Morgan framework has two axes: the horizontal axis represents assumptions related to

the social sciences based on a kind of objectivism-subjectivism dichotomy (ontology, epistemology, anthropology, and methodology).

The functionalist paradigm represents a perspective that is entirely derived from sociological order and views the phenomenon under study through an objective lens. Functionalists, emphasizing the preservation of the existing state, social order, harmony, social integration, cohesion, and actuality, seek to understand the social world and its existing relationships using scientific methods (Burrell & Morgan, 1979). The theoretical foundations of the functionalist paradigm can be found in scientific management theories, administrative principles, bureaucracy, and administrative behavior. Scientific management aims to find the best method of performing work, and although it can be applied at all levels, it is most applicable to lower-level organizational managers. It is primarily influenced by the works of Frederick Taylor, Frank and Lillian Gilbreth, and Henry Gantt (Sarker, 2013:1). The theorists situated within the interpretive paradigm, within the fabric of the interpretive paradigm, have embraced an approach that is consistent with the principles of sociological order with a mental perspective. Their main concern is how to understand the world as it truly is through mental experiences. They believe in the spiritual nature of the world, and they argue that reality, as we know it, is shaped through meanings and mental perceptions and manifested socially and empirically. Interpretivism indicates that researchers cannot separate themselves from the phenomenon under study, and the values of the researcher influence all stages of the research. In their approach to the social sciences, they embrace hermeneutics, anti-positivism, constructivism, and ideography (Burrell & Morgan, 1979).

Conclusion

It cannot be said that one paradigm is superior to another; depending on the organizational functions, one can utilize each of these paradigms. For example, in sections of the organization where emphasis is mainly placed on tangible measures, such as the technical and operational departments, the functionalist paradigm would be more effective. In communication sections of the organization with the community, environment, and citizens, such as human resources management, customer relationship management, etc., one can benefit from the capacities of the interpretive and humanistic paradigms. The functionalist paradigm encompasses a significant volume of management studies and seeks to provide rational explanations for social affairs. This paradigm places great emphasis on social control and the preservation of the existing order, based on a sociological perspective. Traditional and modern management approaches such as scientific management, administrative principles, and bureaucracy find their place within the most tangible form of this framework. They have a completely pragmatic viewpoint and consider organizations and phenomena within them as natural phenomena in their

analyses. By briefly reviewing classical management theories, one can observe the predominance of rational, formal, and legal actions within them. In continuation, the interpretive paradigm emerges, which emphasizes the mental approach to social organization. They contrast the functionalist perspective in ontology, epistemology, methodology, and anthropology. The theories of public management, good governance, value-based management, and modern public services are analyzable within this framework. In these approaches, we witness a diminishing role of governments and a greater focus on civil society based on values. For example, good governance holds governments accountable and responsible to the general public. Therefore, the type of action in this paradigm differs from the functionalists, who are rational and law-oriented. The emphasis on interactions and the increased communication between governments and societies bring emotional, social, and relational actions to the forefront in the interpretive paradigm. The next two paradigms under examination stand in contrast to the functionalist and interpretive orientations and criticize their excessive conformity. The fundamental humanistic paradigm is analyzed in two dimensions. One dimension leans towards absolute self-belief and ultimately leads to anarchy and disorder, making it unsuitable for administrative structures. The other part of the fundamental humanistic paradigm seeks to reform the existing state of affairs. The humanistic paradigm, which was examined in this study through critical theory and postmodern analysis, has recently emerged as the dominant perspective. Their nature is evident in critiquing the modernists, replacing traditional methods with discourses and communications. From a cognitive standpoint, they resemble the interpretive paradigm, with their difference lying in their viewpoint towards society.

Keywords: philosophy of public administration, ontology, epistemology, anthropology, methodology.

Article Type: Research Article

Cite this article: Salarzahi, H., Salehi Nodez, A., & Alipour, M. (2024). Philosophical Analysis of Public Administration Theories in The Framework of Sociological Paradigms. *Public Management Researches*, 16 (62), 161-198. (In Persian)

DOI: 10.22111/JMR.2024.44978.5966

Received: 15 Feb. 2023

Revised: 09 Oct. 2023

Accepted: 22 Oct. 2023

© The Author(s).

Publisher: University of Sistan and Baluchestan

تحلیل فلسفی نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم های جامعه شناختی

حبیب الله سالارزهی^{۱*} - اسماء صالحی نودز^۲ - مهدی علیپور^۳

۱. نویسنده مسئول، دانشیار گروه مدیریت، دانشکده مدیریت و اقتصاد، دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران. salarzehi@mgmt.usb.ac.ir
۲. دانشجوی دکتری مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و اقتصاد، دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران.
۳. دانشجوی دکتری مدیریت دولتی، دانشکده مدیریت و اقتصاد، دانشگاه سیستان و بلوچستان، زاهدان، ایران.

چکیده

سیر تحول نظریه‌های مدیریت دولتی از دوران مدیریت دولتی مدرن تا عصر حاضر را می‌توان در چارچوب نظریه‌های مدیریت دولتی کلاسیک، مدیریت دولتی نوین، خدمات عمومی نوین و حکمرانی خوب طبقه‌بندی نمود. در مقاله حاضر تلاش بر آن است تا ضمن تبیین مبانی هستی‌شناسی، معرفتی‌شناسی، انسان‌شناسی و روش‌شناسی نظریه‌های مدیریت دولتی، این نظریه‌ها در پیوستار جامعه‌شناسی نظم تا جامعه‌شناسی تغییر بنیادی و عینی‌گرایی تا ذهنی‌گرایی مورد تجزیه و تحلیل قرار گیرند. با کنکاش در سیر تحول مبانی هستی‌شناسی، معرفت‌شناسی، انسان‌شناسی و روش‌شناسی پارادایم‌ها یا شبه پارادایم‌های مدیریت دولتی می‌توان اظهار داشت که در گفتمان و پارادایم‌های مدیریت دولتی سنتی یا کلاسیک، مدیریت دولتی نوین یا همان نهضت‌های مدیریت‌گرایی، گزاره‌های عینی‌گرایی، اصالت تجربه، انسان سلسله‌مراتبی و فرمانبردار و روش‌شناسی قانون بنیاد با جهت‌دهی بر تعمیم اصول و نظریه‌های مدیریت دولتی فراسوی مرزهای زمانی و مکانی جوامع مورد توجه قرار گرفته است. پارادایم‌های خدمات عمومی نوین، حکمرانی خوب و مدیریت ارزش عمومی هر چند در بخش‌های کارکردی و فنی متأثر از جامعه‌شناسی کار کرد گرا هستند، اما در بعد هنجاری و ارزشی در چارچوب پارادایم‌های جامعه‌شناختی متمایل به جامعه‌شناسی تفسیری بوده و در عین حال بر نظم‌دهی و ثبات نسبی توأم با تغییرات محدود و کنترل شده متمرکز هستند. نظریه‌های انتقادی و مدیریت دولتی فرا مدرن با تأکید بر گزاره‌های فرا عینی‌گرایی، ساختارهای منعطف و آزاد، رابطه بین ال‌ذهانی، فرا تجربه‌گرایی، پذیرش حق انتخاب آگاهانه و رهایی بخشی در چارچوب پارادایم انسان‌گرایی بنیادی مورد بررسی قرار می‌گیرند.

واژه‌های کلیدی: فلسفه مدیریت دولتی، هستی‌شناسی، معرفت‌شناسی، انسان‌شناسی، روش‌شناسی

استناد: سالارزهی، حبیب‌الله؛ صالحی نودز، اسماء؛ علیپور، مهدی. (۱۴۰۲). تحلیل فلسفی نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم‌های جامعه‌شناختی، پژوهش‌های مدیریت عمومی. ۱۶(۶۲)، ۱۹۸-۱۶۱.

تاریخ دریافت: ۱۴۰۱/۱۲/۰۶ تاریخ ویرایش: ۱۴۰۲/۰۷/۱۷ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۰۷/۳۰

DOI: 10.22111/JMR.2024.44978.5966

نوع مقاله: علمی پژوهشی

ناشر: دانشگاه سیستان و بلوچستان حق مؤلف © نویسندگان

مقدمه

با مروری بر سیر تطور نظریه‌های مدیریت دولتی می‌توان اظهار داشت که تاریخ مدیریت دولتی یا علم کشور داری هم‌زاد با تاریخ سیر تطور دولت، حکمرانی و آیین کشورداری است که از زمان افلاطون و ارسطو در یونان باستان تا دوران رنسانس و معاصر مورد بررسی قرار گرفته است. مبانی نظری دولت در گفتمان و آراء افلاطون بر دولت دانایان که طبقه‌ای خاص از جامعه به دلیل برخورداری از دانش و آگاهی شرایط حضور در سکان اداره امور عمومی را دارد، مورد توجه قرار گرفته است. مهمترین دین دولت مدرن به افلاطون، همین دعوت تاریخ‌ساز او به خردگرایی است. افلاطون نخستین اندیشمندی است که ایده اصلی نظریه دولت خود را اساساً بر مبنای هدفمند بودن دولت و قوانین آن تنظیم کرده است (gaffari, 2015: 161). ارسطو هم رسالت دولت را تامین سعادت و خوشبختی شهروندان جامعه می‌داند. فضیلت اخلاقی برای بیشتر انسان‌ها حاصل نمی‌شود، مگر آنکه آن‌ها در دولت شهری بار آمده باشند که به درستی اداره می‌شوند (kholoosi, 2016: 73).

برخی از نویسندگان در اندیشه سیاسی دولت مدرن بعد از رنسانس، دولت مطلقه را نخستین صورت تجسم دولت مدرن می‌دانند. در تاریخ اروپا و در فاصله اضمحلال فئودالیت و پیدایش نظام سرمایه‌داری، نوع ویژه‌ای از دولت پیدا شد که از آن به عنوان دولت مطلقه یاد می‌شود. به عبارت دیگر دولت مطلقه، نوع حکومتی بود که بعد از رنسانس در اروپا ایجاد شد (Youesfjamali, 2014). سیر تکوینی دولت مدرن بعد از مفهوم دولت مطلقه در مسیر دولت مشروطه و دولت‌های مردم سالار قرار گرفت. مشروطیت ناشی از وجود قانون اساسی به عنوان منشور تنظیم حقوق و تکالیف دولت و شهروندان در برابر همدیگر است. دولت مشروط را دولت مبتنی بر قانون اساسی نیز می‌گویند و در حقیقت به محدودیت‌های پنهان و آشکاری اشاره دارد که تصمیم‌گیری سیاسی یا دولتی را محدود می‌سازد. قانون اساسی در واقع به تشریح قواعدبازی سیاسی می‌پردازد و حقوق متقابل زمامداران و مردم را تبیین می‌نماید و هدف از آن ساختار بخشیدن به عملکرد دولت بر اساس اصول معین است. نظریه دولت مشروطه مبتنی بر پاره‌ای از قواعد و اصول است که نهادینه شدن روابط ناظر بر قدرت سیاسی را تعبیه نموده و حقوق و تکالیف متقابلی را برای مردم و زمامداران در چارچوب قواعد مشخص ترسیم می‌کند. مفاهیمی مانند: قانون طبیعی، حقوق طبیعی و

انسانی، نظریات التزام و اطاعت بر مبنای قرارداد اجتماعی، رضایت عمومی، حاکمیت مردمی، دموکراسی و... به خودی خود متضمن اندیشه‌ای که ضرورتاً مربوطه به دولت مشروطه باشد نیستند، اما به تدریج این موضوعات به ویژگیهای دولت مشروطه بدل شدند (Gorji, 2019)

با وجود تنوع دیدگاه‌ها درباره مفهوم دولت، حکمرانی و کشورداری که در حوزه جامعه‌شناسی سیاسی و علوم سیاسی به آن پرداخته شده‌است، مدیریت دولتی به عنوان یک حوزه علمی مستقل از علوم سیاسی و حقوق عمومی در اواخر قرن نوزدهم مورد توجه قرار گرفت. وودرو ویلسون^۱ (۱۸۸۷) از پایه‌گذاران مدیریت دولتی کلاسیک با تأکید بر استقلال مدیریت دولتی از سایر علوم بویژه علم سیاست، معتقد به تمایز امور اداری از امور سیاسی است. وی سیاست را دربرگیرنده فعالیت‌های احزاب، نهادهای قانون‌گذاری، خط مشی‌گذاری و نقش مدیریت دولتی را اجرای بی‌طرفانه‌ی سیاست‌ها توسط مدیران حرفه‌ای و مستقل می‌داند (Salarzahi & Ebrahimipour, 2012: 43). در مقابل والدو^۲ (۱۹۶۸)، مدیریت دولتی را در سطح پیشرفته، همان خط‌مشی‌گذاری سیاسی می‌داند؛ وی با بیان اینکه مدیریت دولتی در آستانه‌ی شکل‌گیری یک رویکرد تازه قرار گرفته است، ضمن به چالش کشیدن اصل جدایی سیاست از اداره مد نظر ویلسون، برشایستگی تخصصی و علمی مدیران دولتی تأکید می‌کند (Cameron, 2003:51).

بنیان اصلی مدیریت دولتی کلاسیک، متأثر از دیدگاه‌های دولت مدرن و نفوذ ساختارهای عقلایی و قانون‌گرایی و حرفه‌گرایی در مدیریت دولتی و کشور داری است. آراء و اندیشه‌های مدیریت علمی تیلور، نظریه اداری هنری فایول، نظریه دیوان‌سالاری ماکس وبر و رفتار اداری هربرت سایمون و سایر نظریه‌پردازان مکتب کلاسیک مدیریت، بنیان‌های نظریه مدیریت دولتی سنتی یا کلاسیک را شکل می‌دهند. مشخصه‌ی بارز مدیریت دولتی در این برهه زمانی، همان تقسیم کار، تخصصی شدن، رسمیت، حاکمیت قوانین و مقررات، ساختارهای رسمی و سلسله مراتب و شایستگی، بی‌طرفی سیاسی مدیران و کارکنان دستگاه‌های دولتی و حرفه‌گرایی در مدیریت دولتی و آیین کشورداری است. تقریباً در

1. Woodrow Wilson

2. Waldo

فاصله زمانی سال‌های اواخر قرن نوزدهم تا دهه ۱۹۷۰ میلادی، پارادایم مدیریت دولتی کلاسیک گفتمان غالب بود. در دهه ۱۹۷۰ میلادی تحت نفوذ اندیشه‌های اقتصاد آزاد و محدودسازی دخالت دولت، پارادایم مدیریت دولتی کلاسیک به مدیریت دولتی نوین یا نهضت مدیریت‌گرایی تغییر جهت داد و ارزش‌های مدیریت بازرگانی برای اداره امور سازمان‌های دولتی مورد توجه قرار گرفت. مشخصه بارز مدیریت دولتی نوین، تاکید بر ارزش‌های بازرگاری، خصوصی‌سازی، کوچک‌سازی و کاهش اندازه دولت، برون سپاری خدمات عمومی و استفاده از اصول و فنون مدیریت بخش بازرگانی برای اداره امور عمومی بود. در این دوره، بسیاری از تصدی‌گری‌های بخش دولت در حوزه‌های مختلف به بخش‌های غیردولتی واگذار گردید و شعاع و دامنه خصوصی‌سازی علاوه بر حوزه‌های بخش حمل و نقل، مخابرات، انرژی و صنایع ملی، به خصوصی‌سازی خدمات در حوزه‌های آموزش و پرورش و بهداشت و درمان منجر گردید. با وجود آثار و پیامدهای مثبت نهضت مدیریت دولتی نوین یا مدیریت‌گرایی، آثار و تبعات منفی در پی خصوصی‌سازی خدمات عمومی مانند بیمارستان‌ها و مدارس و سایر خدمات عمومی متوجه اقبال و دهک‌های کم درآمد و متوسط جامعه گردید و نفوذ رانت و فساد در واگذاری‌ها و پیمان‌ها، زمینه انتقادات و نارضایتی‌ها از پارادایم مدیریت دولتی نوین یا مدیریت‌گرایی را به همراه داشت. دیدگاه خدمات عمومی نوین ارائه شده توسط رابرت دن هاردت^۱، حکمرانی خوب ارائه شده توسط بانک جهانی و مدیریت ارزش عمومی ارائه شده توسط مارک مور و گری استوکر، حامل ارزش‌های نوینی برای کشورداری و اداره امور عمومی است که می‌تواند خلأها و نارسایی‌های مدیریت دولتی کلاسیک و مدیریت دولتی نوین را جبران نماید. این پارادایم یا شبه پارادایم‌های جدید در مدیریت دولتی تلاشی راهگشا برای تعالی حکمرانی و کشورداری است. در کنار این دیدگاه‌ها، مدیریت دولتی در عصر فرا مدرن به دنبال شالوده شکنی بنیان‌های سنتی و کلاسیک مدیریت دولتی، نقد ساختارهای موجود حاکم بر روابط درونی دولت و روابط بیرونی دولت با جامعه است. مدیریت دولتی مدرن با نقد انسان تک ساحتی گرفتار در ساختارهای عقلایی و سلسله مراتبی بر ضرورت باز اندیشی ساختارهای موجود و استفاده از ساختارهای منعطف و توجه به آزادی‌های مدنی و حق انتخاب و آزادی

¹. Robert Denhardt

شهروندان جامعه تاکید دارد. در این مقاله تلاش بر آن است تا این نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم های جامعه شناختی بارل و مورگان (کارکردگرایی، تفسیرگرایی، انسان گرای بنیادی، ساختارگرای بنیادی) مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گیرد.

چارچوب نظری: پارادایم های جامعه شناختی

در علم فلسفه، پارادایم مجموعه ای متمایز از مفاهیم، مدل ها یا مشارکت های علمی شامل نظریه ها، روش های تحقیق، فرضیه ها و معیارها در نظر گرفته می شود که با ارائه راه-حلهایی به متخصصان در یک زمینه خاص مورد پذیرش واقع می شوند (Kuhn, 1995). بنابراین می توان گفت پارادایم ها به انقلاب علمی منجر می شوند و در برگیرنده ی مجموعه-ای از باورها و پیش فرض های بنیادی بوده که راهنمای کنش افراد در زندگی شخصی و علمی قرار دارد (Danaei fard, 2007:89). در سال ۱۹۷۹ بارل و مورگان^۱ چارچوب نظری را برای دسته بندی پارادایم های علوم اجتماعی معرفی کردند که مورد توجه زیادی قرار گرفت (Burrell & Morgan, 1979). این مدل شاید تاثیرگذارترین روشی باشد که به این منظور ابداع شده و دو نسل از محققین مطالعات سازمانی را در درک پدیده های سازمانی تحت تاثیر قرار داده است (Andresani & Ferlie, 2006: 415). دیدگاه بارل و مورگان دو محور افقی و عمودی دارد؛ محور افقی پیش فرض های مرتبط با علوم اجتماعی براساس نوعی ثانویت عینی-ذهنی (هستی شناسی، معرفت شناسی، انسان شناسی و روش شناسی) را آن گونه که در جدول شماره (۱) آمده است نشان می دهد.

جدول شماره ۱: پیش فرض های جامعه شناختی بارل و مورگان درباره علوم اجتماعی

دیدگاه های دو گانه		بحث مورد بررسی	پیش فرض ها
ذهنی	عینی		
نام انگاری	واقع گرایی	ماهیت پدیده	هستی شناسی
فرا اثبات گرایی	اثبات گرایی	چگونگی درک جهان	معرفت شناسی
اختیارگرایی	جبر گرایی	انسان و رابطه او با طبیعت	انسان شناسی
ایده انگاری	قانون بنیاد	وحدت و گسستگی علوم	روش شناسی

^۱ . Burrell & Morgan

هستی‌شناسی به بررسی ماهیت پدیده پرداخته و پیش‌فرض‌هایی را که رهیافت‌های پژوهش اجتماعی درباره ماهیت واقعیت ارائه می‌دهند، مشخص می‌کند (Heidari et al., 2021:1149) و در پیوستاری از واقع‌گرایی تا نام‌انگاری قرار می‌گیرد. در واقع‌گرایی، جهان اجتماعی همچون جهان طبیعی از ساختارهای خشک، ملموس و نسبتاً تغییرناپذیر تشکیل شده است؛ خواه ما نسبت به این ساختارها شناخت پیدا کنیم یا نکنیم، همچنان به عنوان موجودات تجربی جدای از ادراک انسان وجود دارند (Khaleghi, 2011:141). سمت دیگر پیوستار هستی‌شناسی، مفهوم نام‌انگاری قرار دارد که در آن جهان اجتماعی، چیزی فراتر نام‌ها، مفاهیم و عناوین به منظور ساخت‌دهی به واقعیت‌ها نیست؛ نام‌ها موجوداتی برساخته بوده که مفید بودن آنها وابسته به توان ایجاد توصیف، تفهیم و توافق جهان خارجی است (Burrell & Morgan, 1979). معرفت‌شناسی عبارت است از چگونگی شناخت پدیده (Walliman, 2017:148) و مطالعه ماهیت و توجیه معرفت (Schwandt, 2000:189) که در پیوستاری از اثبات‌گرایی تا فرااثبات‌گرایی تعریف می‌شود؛ در معرفت‌شناسی اثبات‌گرا، امکان مشاهده دنیای تجربی به صورت بی‌طرفانه از طریق انباشت داده‌های حسی و عینی وجود دارد و در فرا اثبات‌گرایی، جهان اجتماعی اصولاً ماهیتی نسبی دارد و شناخت تنها از طریق درگیرشدن عمیق ذهن و نه با مشاهده حسی امکان‌پذیر است (Burrell & Morgan, 1979). روش‌شناسی عبارتست از نظریه و تحلیل درباره نحوه اجرای پژوهش (Harding, 1987) که در پیوستاری از قانون بنیاد تا ایده‌انگاری تعریف می‌شود؛ قانون بنیاد معتقد به وحدت علوم و به کارگیری رویه‌های برگرفته از علوم طبیعی مانند پرسشنامه، آزمون‌های کمی و انواع ابزارهای تحقیقی استاندارد شده، و ایده‌انگاری شامل درک جهان اجتماعی توسط انسان تنها از طریق کسب دانش دست اول و با تأکید بر نزدیک شدن انسان به موضوع و کشف سابقه‌ی تفصیلی و تاریخچه حیات آن، ورود به درون موقعیت‌ها و جریان روزمره زندگی، رویارویی با موضوع و روشن شدن مشخصات موضوع در خلال پژوهش ممکن می‌گردد (Burrell & Morgan, 1979). مبانی انسان‌شناسی در علوم اجتماعی دربرگیرنده‌ی دو رویکرد جبرگرایی و اختیارگرایی است. در نگاه اندیشمندان، مفهوم جبر و اختیار در این سوال که آیا رفتار انسان نتیجه‌ی اراده‌ی آزادانه است یا توسط سایر عوامل نظیر محیط، وراثت و یا تقدیر مشخص می‌شود، مطرح شده است. پاسخ به این

سوال طیف وسیعی از نظریه های جبرگرایانه نظیر، تجربه گرایی، فرویدیسم، رفتار اداری و ... (fromm, 2009) تا نظریه هایی که انسان را دارای آزادی مطلق دانسته اند نظیر دیدگاه های وجودگرایانه را شامل می شود (Stevenson & Haberman, 1998). اساس اختلاف دیگر در رویکردهای سازمانی و مدیریتی مفهوم ماهیت انسان هاست که دربرگیرنده ی گروهی از پیش فرض ها، نگرش ها و عقایدی است که به چیستی ماهیت انسان و ملاک معناداری زندگی او اشاره دارد (Horodecka, 2014:53). به همین ترتیب پیش فرض های مربوط به ماهیت جامعه، محور عمودی ماتریس را تشکیل می دهد.

از یک سو، ایده تغییر بنیادی و از سوی دیگر نظم دهی وجود دارد (khaleghi, 2011:141). نظریه های متکی بر قانون مداری و نظم به وضعیت موجود می پردازند و معتقدند هر جامعه - ای از عناصر ساختار یافته، منسجم و پایدار تشکیل شده است. در مقابل، رویکرد تغییر بنیادی نشان دهنده ی وجود تعارضات ساختاری عمیق در جامعه و تلاش برای آشکار سازی این تعارضات است و معتقد است جامعه دائماً در معرض فرایندهای دگرگون - کننده قرار دارد و تغییر پدیده رایجی است که بر جامعه و جهان اثر می گذارد (Burrell & Morgan, 1979).

در نهایت بارل و مورگان استدلال می کنند که تقاطع این محورهای افقی و عمودی، چهار مجموعه اساساً متفاوت از مفروضات را می سازد که هر مجموعه نشان دهنده ی یک پارادایم کلی است که ذاتاً با پارادایم های دیگر سازگار نیست (Javanmardi et al., 2020:905). این چهار پارادایم عبارتند از: کارکردگرایی، تفسیرگرایی، انسان گرایی بنیادی و ساختارگرایی بنیادی.

نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم های جامعه شناسی کارکردگرا

هستی شناسی کارکردگرا بر این فرض بنا شده است که واقعیت را می توان با استفاده از سازوکارها و قوانین طبیعی تغییرناپذیر ساخت. سازه ها و روابط مبتنی بر پارادایم کارکردگرایی، پایدار، قوی و ذاتی هستند و می توانند مورد سنجش، مطالعه و بررسی علمی قرار گیرند (Burrell & Morgan, 1979). در جامعه شناسی کارکردگرا، پدیده های مرتبط با حوزه علوم اجتماعی و سازمان های اجتماعی در مبانی هستی شناسی بر واقع گرایی یا عینی - گرایی، در مبانی معرفت شناسی بر تجربه گرایی یا همان مکتب اصالت تجربه و مشاهده

پذیری، در مبانی انسان‌شناسی بر جبرگرایی و در مبانی روش‌شناسی بر دستیابی به اصول و قوانین علمی جهان شمول از طریق روش‌های تجربه‌گرایی متمرکز هستند. از سوی دیگر، جامعه‌شناسی کارکردگرا دیدگاهی است که به طور کامل نشأت گرفته از جامعه‌شناسی نظم است. کارکردگراها با تاکید بر حفظ وضع موجود، نظم اجتماعی، هم‌رایی، تلفیق اجتماعی، همبستگی و فعلیت به دنبال شناخت جهان اجتماعی و روابط موجود در آن با استفاده از روش‌های علمی هستند (Burrell & Morgan, 1979).

نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم کارکردگرایی را می‌توان در همان نظریه‌های مدیریت دولتی کلاسیک و پارادایم مدیریت‌گرایی یا مدیریت دولتی نوین جستجو نمود. پارادایم مدیریت دولتی کلاسیک که پایه‌های نخستین شکل‌گیری علم مدیریت دولتی را تشکیل می‌دهد، در برگزیده طیف وسیعی از نهضت‌ها و تلاش‌های مدیریت علمی فردریک تیلور، نظریه اصول اداری هنری فایول، نظریه دیوان‌سالاری ماکس وبر و نظریه رفتار اداری هربرت سایمون است که ریچارد اسکات از این نظریه‌ها به عنوان سیستم‌های عقلایی یاد می‌کند. مدیریت علمی به دنبال یافتن بهترین روش انجام کار است (Sarker, 2013:1). از دیدگاه تیلور، مدیریت علمی از تعدادی اصول جهان شمول معین تشکیل شده است که قابلیت کاربرد در بسیاری از زمینه‌ها را دارد. این اصول به فرد این اعتقاد را می‌بخشد که بهترین روش برای پیاده‌سازی اصول مدیریت علمی در سازمان را کشف و بر اساس معرفتی سازمان یافته و علمی حرکت کند (Sarmadi et al., 2009:197). در تلاش برای یافتن راه‌حل، وی اصول مدیریت علمی خود را ارائه داد: استفاده از روش علمی به جای محاسبه سرانگشتی، انتخاب دقیق و آموزش صحیح کارکنان، تقسیم کار و پرداخت حقوق و مزایای مناسب (Lamidi, 2015:1). باید اذعان کرد از دیدگاه اقتصادی به کارگیری روش‌های تیلور نظیر فنون قطعه کاری، حرکت‌سنجی و زمان‌سنجی باعث پیشرفت قابل توجهی در بهره‌وری کارگران شد (Akindele et al., 2002: 247). در واقع با تحلیل فلسفی مدیریت علمی تیلور می‌توان اظهار داشت، نظریه مدیریت علمی در مبانی هستی‌شناسی بر عینی‌گرایی و واقع‌گرایی، در مبانی معرفت‌شناسی بر اثبات‌گرایی، در مبانی انسان‌شناسی بر جبرگرایی و در مبانی روش‌شناسی بر دستیابی به قوانین جهان شمول با اتکا به روش‌های تجربی تاکید داشته است. در حالی که مدیریت علمی بر طراحی شغل در

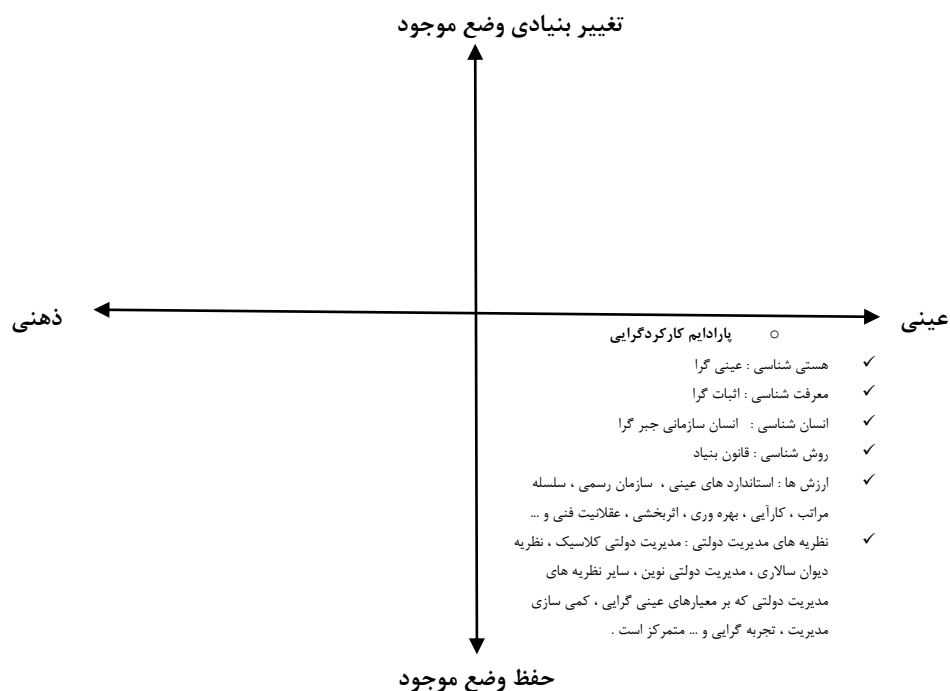
سطوح پایین سلسله مراتب سازمانی تاکید داشت رویکرد اصول اداری به تحلیل جامع مدیریت در سطوح بالای سلسله مراتب سازمانی پرداخت (Smit et al., 2011). بنیانگذار این دیدگاه هنری فایول فرانسوی بود؛ وی نظریه اداری که اصول مختلف مربوط به کار مدیریت عمومی را بیان می کرد ارائه نمود. نظریه اداری فایول را می توان به عنوان یکی از نظریه های برجسته در قرن بیستم در راستای توسعه مدیریت دولتی کلاسیک در نظر گرفت که در قالب چهارده اصل تقسیم کار، اختیار، نظم، وحدت فرماندهی، وحدت جهت، تبعیت منافع فردی از منافع عمومی، پاداش، تمرکز، سلسله مراتب، نظم، برابری، ثبات، ابتکار و روح صمیمیت و یگانگی ارائه شده است (Sarker, 2013:1). این اصول تاثیر قابل توجهی بر کارکردهای اصلی مدیریت نظیر برنامه ریزی، سازماندهی، فرماندهی، هماهنگی و کنترل و همچنین فرایند اداره سازمانها شامل فرایندهای اداری، حسابداری، مالی و مدیریتی داشته است (Roberts, 2018:73).

با تاملی در مبانی فلسفی نظریه اصول اداری هنری فایول می توان اظهار داشت که این نظریه در مبانی هستی شناسی بر جنبه های عینی گرایی، در مبانی معرفت شناسی بر جنبه های اثبات گرایی، در مبانی انسان شناسی بر جنبه های جبر گرایی و در مبانی روش شناسی بر دستیابی به قوانین علمی جهان شمول تاکید دارد. اما مهم ترین نظریه مطرح شده در مدیریت دولتی کلاسیک نظریه دیوان سالاری ماکس وبر جامعه شناس آلمانی است؛ ماکس وبر بر گزاره ها و اصول تقسیم کار، تخصصی شدن کارها، اصل سلسله مراتب، شایستگی شغلی و رسمیت تاکید داشت (Drechsler, 2020: 219). ماکس وبر، دیوان سالاری مبتنی بر قانون و مقررات را به عنوان منطقی ترین شکل اعمال قدرت سیاسی می دانست و قدرت عقلایی قانونی، منطقی ترین شکل قدرت بود که مدل ایده آل وبر براساس آن شکل گرفته است. در مسیر عقلایی سازی دولت، دیوان سالاران قوانین و مقررات را به عنوان اصل رفتاری خود در نظر می گرفتند و به جای اطاعت از شخص کاریزما یا شخص مرجع دارای پایگاه سنتی، پیرو قانون غیرشخصی و عینی بودند (Langer, 2022: 122). نظریه دیوان سالاری هم در مبانی هستی شناسی قائل به سازمان ماشینی به عنوان یک هستی عینی و مشاهده پذیر است، به لحاظ معرفت شناسی، ماکس وبر بر خلاف سنت سایر کارکردگراها به معرفت شناسی فرااثباتی روش تفهومی و متمایز دانستن شناخت مبتنی بر درک معانی و الگوی

زمانی و همچنین در بعد روش‌شناسی بر روش‌شناسی مبتنی بر تفهم، نگرش ارزشی و نسبیت اعتبار قائل می‌شد. در بعد انسان‌شناسی، دیدگاه ماکس وبر از انسان سازمانی یا همان انسان مطیع و مجبور در چارچوب قوانین و مقررات بود که در جامعه‌شناسی کارکردگرا به آن پرداخته شد. یکی دیگر از دیدگاه‌های مطرح شده در چارچوب مدیریت دولتی کارکردگرا دیدگاه رفتار اداری هربرت سایمون است؛ به عقیده سایمون توجه اساسی نظریه اداری مرز میان جنبه‌های عقلانی و غیرعقلانی رفتار اجتماعی انسان است؛ وی در مقابل انسان اقتصادی مورد نظر کلاسیک‌ها از مفهوم انسان اداری سخن گفت که منافع شخصی خود را در سازمان دنبال می‌کند و با اهداف از پیش تعیین شده از سوی سازمان به اتخاذ تصمیم می‌پردازد و هدف نهایی‌اش رضایت است. نظریه رفتار اداری دقیقاً همان نظریه عقلانیت اداری و محدود شده است؛ یعنی نظریه رفتار انسان‌هایی که در رفتار کاری خود به جای پیشینه‌سازی به دنبال کسب رضایت هستند (Simon, 2013). با نگاهی گذرا به نظریه‌های مدیریتی کلاسیک، می‌توان به غلبه‌ی کنش‌های عقلانی، رسمی و قانونی در آنها پی برد. مشابه سایر نظریه‌پردازان همچون تیلور، هنری فایول و ماکس وبر، می‌توان دیدگاه‌های سایمون را هم در چارچوب جامعه‌شناسی کارکردگرا مورد بررسی قرار داد. نظریه اداری سایمون در بعد هستی‌شناسی بر هستی‌عینی و قابل مشاهده، در بعد معرفت‌شناسی بر معرفت اثبات‌گرایی، در بعد انسان‌شناسی بر جبرگرایی و در بعد روش‌شناسی بر قانون‌گرایی و جهان‌شمولی قوانین علمی تاکید دارد. نظریه‌های فوق با وجود آن که در فواصل زمانی و مکانی متفاوت ارائه شده‌اند، همگی در چارچوب پیش فرض‌های پارادایم کارکردگرایی در پیوستار عینی‌گرا و جامعه‌شناسی نظم قرار می‌گیرند.

در گذر از پارادایم مدیریت دولتی کلاسیک به مدیریت دولتی نوین یا همان نهضت مدیریت‌گرایی می‌توان نفوذ پارادایم کارکردگرایی را هم مشاهده نمود. مدیریت دولتی نوین از اوایل دهه ۱۹۸۰ میلادی با تمرکز بر استفاده از اصول مدیریت بازرگانی در اداره امور عمومی مورد توجه قرار گرفت و بر کوچک‌سازی دولت، خصوصی‌سازی، برون‌سپاری خدمات در بخش دولتی و ارتقای بهره‌وری دولت تاکید داشت. با تاملی در مبانی هستی‌شناسی مدیریت دولتی نوین یا نهضت مدیریت‌گرایی می‌توان همان هستی‌شناسی عینی‌گرا، معرفت‌شناسی اثبات‌گرا، انسان‌شناسی جبرگرا و روش‌شناسی قانون بنیاد را یافت.

شکل شماره (۱) جایگاه نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم جامعه شناسی کارکردگرا را نشان می دهد.

شکل شماره ۱: نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم جامعه شناسی کارکردگرا (منبع، نویسندگان)

نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم جامعه شناسی تفسیرگرا

نظریه پردازانی که درون بافت پارادایم تفسیری قرار دارند، رهیافتی را سازگار با اصول جامعه شناسی نظم دهی با دیدگاهی ذهنی پذیرفته اند. دغدغه اصلی آنها این است که چگونه جهان را آنگونه که واقعا هست با تجربه ذهنی درک کنند و با تاکید بر ماهیت معنوی جهان معتقد هستند واقعیت آنگونه که ما می شناسیم از طریق معانی و ادراکات ذهنی شکل گرفته و به صورت اجتماعی و تجربی نمایان می شود. تفسیرگرایی نشان می دهد که محقق نمی تواند خود را جدا از پدیده ی مورد بررسی بداند و ارزش های پژوهشگر در تمام مراحل تحقیق تاثیرگذار هستند. آنها در رهیافت خود به علوم اجتماعی به نام انگاری، غیراثبات-گرایی، اختیارگرایی و ایده نگاری گرایش دارند (Burrell & Morgan, 1979).

هر چند بخش غالب نظریه‌های مدیریت دولتی معاصر در چارچوب پارادایم جامعه‌شناسی کارکردگرا قابل بررسی هستند، اما با تاملی در مبانی فلسفی نظریه‌های نوین مدیریت دولتی مانند خدمات عمومی نوین، حکمرانی خوب و مدیریت ارزش عمومی می‌توان اظهار داشت که این نظریه‌ها در مرز مشترک جامعه‌شناسی کارکردگرا و جامعه‌شناسی تفسیری قرار دارند. نظریه‌های خدمات عمومی نوین، حکمرانی خوب و مدیریت ارزش عمومی تا آنجایی که در جنبه‌های فنی و فرآیندی قابل تحلیل و بررسی هستند را می‌توان در ذیل همان پارادایم جامعه‌شناسی کارکردگرا مورد بررسی قرار داد. از آنجایی که بخش قابل توجهی از حوزه توجه این نظریه‌های نوظهور در دهه ۱۹۹۰ به بعد مانند نظریه حکمرانی خوب، مدیریت ارزش عمومی و خدمات عمومی نوین بر جنبه‌های ارزشی و هنجاری و نهادی معطوف هستند، در پیوستار جامعه‌شناسی تفسیری و جامعه‌شناسی نظم می‌توانند مورد بررسی و تجزیه و تحلیل قرار گیرند.

از اوایل دهه ۱۹۹۰ به بعد، حکمرانی خوب به طور فزاینده‌ای به هدف مهمی برای دستیابی به توسعه جوامع انسانی تبدیل گردید (Hajilu et al., 2021: 161) و با به چالش کشیدن پارادایم‌های پیشین حوزه مدیریت دولتی ارزش‌های نوینی را در حیطه چگونگی عملکرد دولت و تعامل آن با سایر بخش‌ها (جامعه مدنی و بازار) به مدیریت دولتی اضافه نمود (Salarzahi, 2020:189). با وجود تعاریف متعدد از حکمرانی خوب و وجود اختلافات ناچیز در آنها، روح حاکم بر این تعاریف یک چیز است؛ آن را می‌توان سیستمی از ارزشها، سیاست‌ها و نهادها دانست که جامعه با استفاده از آن اقتصاد، سیاست و مسائل اجتماعی خود را از طریق سه نهاد دولت، بخش خصوصی و جامعه مدنی اداره می‌کند (Zarghani & Ahmadi, 2019:107). این پارادایم با اشاره به سه بخش مذکور به حکمرانی، ماهیتی شبکه‌ای داده و با رعایت اصولی نظیر شفافیت، پاسخگویی، قانون‌گرایی، برابری و جلب مشارکت، همه‌ی منابع کشور را در خدمت نفع همگانی و ارتقای سطح زندگی و رفاه مردم قرار می‌دهد (Heshmatzadeh et al., 2017:1). در واقع با استقرار الگوی حکمرانی خوب و ساختار آن در ارتباطات اجتماعی، نظام سلسله‌مراتبی مشتمل بر تفکر عمودی جایگاه خود را از دست می‌دهد و اجزاء به‌طور هوشمندانه در قالب شبکه و با ابزارهای نوین ارتباطی با هم در تعامل قرار گرفته‌اند (Houlihan & Policy, 2013:71) و تا زمانی که تشکیلات

حکمرانی رضایت تمامی ذی نفعان جامعه را برآورده نسازد، مدیران سازمان های دولتی مورد حمله ی انتقاد و اعتراض قرار می گیرند (Bovaird, 2002: 345). از آنجا که این رویکرد بر مبنای ارزش های مردم سالارانه بنا شده است نقش دولت نیز دستخوش تغییراتی می شود؛ دولت در رویکرد حکمرانی خوب، عنوان دولت تسهیل گر به خود می گیرد و ویژگی هایی نظیر شهروندمداری، انتخاب شهروندی و ارزش های مردم سالاری مورد توجه هستند. یکی از رویکردهای نوین مدیریت دولتی که همسو با حکمرانی خوب مطرح شد، دیدگاه مدیریت ارزش عمومی است. این رویکرد در تلاش برای هم افزایی کنش ها و تصمیم گیری های بخش دولتی با منابع بخش های خصوصی و سازمان های غیرانتفاعی و مردم نهاد بوده و هدف اصلی آن توسعه گفتمان، هم آفرینی جمعی و ارزش های مردم سالاری است (Salarzahi, 2020: 189). تورکل^۱ (۲۰۱۶)، مدیریت ارزش عمومی را تلاش در جهت همبستگی دولت و شهروندان و توافق دولت با شهروندان بر یکسری ارزش های مشترک در بافت حکمرانی مردم سالارانه می داند (Turkel, 2016: 35). این دیدگاه نیز مانند حکمرانی خوب با تاکید بر جامعه مدنی، مردم سالاری، همکاری و شهروندسالاری به دنبال آن است تا منافع عمومی جامعه را در اولویت اصلی مدیران بخش عمومی قرار داده و خلق ارزش های عمومی و تحقق آنها را هدف غایی خود می داند (Rahnavard, 2011: 43). مدیریت دولتی در بافت مدیریت ارزش عمومی متاثر از زمینه های ارزشی و اخلاقی است و دامنه گسترده ای از ارزش های عمومی را مورد توجه قرار می دهد (Nargesian, 2007: 157).

هدف غایی مدیریت ارزش عمومی را می توان کمک به ارتقای شاخص های رفاه اجتماعی، توسعه انسانی و توسعه پایدار در جامعه دانست که دستیابی به آن در پرتو همکاری های موثر بخش های دولتی، خصوصی و جامعه مدنی در بستر حکمرانی پایدار امکان پذیر است (Stoker, 2006: 41).

دنهاردت^۲ با مدنظر قرار دادن شبه پارادایم اداره امور عمومی به عنوان تز و مدیریت دولتی نوین به عنوان آنتی تز، پیشنهاد سنتزی به نام خدمات عمومی نوین را می دهد که بر اساس شهروندی مردم سالارانه، انسان گرایی سازمانی، نظریه گفتمان و جامعه مدنی قرار

1. Turkel

2. Denhardt

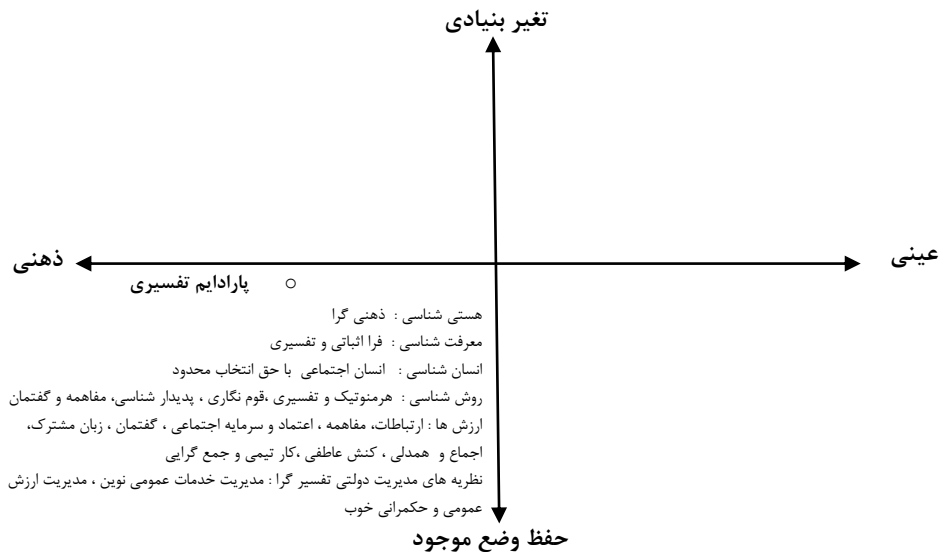
داشته و منافع عامه مردم را کانون توجه قرار می‌دهد (Vares, 2001:35). این رویکرد ریشه در منافع عمومی، آرمان‌های حکمرانی مردم سالارانه و احیای مشارکت مدنی دارد و با این پیش فرض که تمرکز مدیریت دولتی باید شهروندان و جامعه مدنی باشد آغاز می‌گردد (Ghosh et al., 2021: 1862). در این مفهوم، نقش اصلی کارمندان دولت کمک به شهروندان جهت برآوردن منافع مشترک شان به جای کنترل یا هدایت جامعه است (Denhardt, 2000: 549). شهروندی مردم سالارانه در دیدگاه خدمات عمومی نوین به دنبال تعالی حقوق شهروندی مبتنی بر منافع عمومی به جای منافع شخصی است که در آن شهروندان با روحیه عمومی گسترده مواجه خواهند شد؛ در این دیدگاه، شهروندان کنشگرانی فعال و مشارکت‌گرا بوده و علاوه بر مشارکت در تصمیمات عهده‌دار مسئولیت دیگران نیز هستند (Denhardt, 2007: 24). بسیاری از ریشه‌های مهم خدمات عمومی نوین را می‌توان در پیوست مدیریت دولتی با جامعه مدنی جستجو کرد. مدیران دولتی می‌توانند از طریق شبکه‌های قوی، تعامل و سطوح بالای اعتماد و انسجام اجتماعی شهروندان را تحت تاثیر قرار دهند (Denhardt, 2000: 549).

نظریه‌های خدمات عمومی نوین و مدیریت ارزش عمومی و حکمرانی خوب تا آنجایی که معطوف به جنبه‌های هنجاری و بافت اجتماعی و فرهنگی سازمان هستند در چارچوب پیش فرض‌های پارادایم تفسیرگرایی قرار می‌گیرند. تاکید بر اجتماعات و ارتباطات بیشتر دولت‌ها با جوامع اهمیت کنش عاطفی، اجتماعی و ارتباطی را به عنوان کنش‌های غالب تفسیرگرها مطرح می‌سازد. در ادامه به بررسی پیش فرض‌های پارادایم در دیدگاه تفسیرگرایی و نقاط مشترک آن با رویکردهای مطرح شده خواهیم پرداخت.

نگاه تفسیرگرها به واقعیت، فراتر از نگاه کارکردگرایی است؛ زیرا رویکرد تفسیری جهان را برگرفته از واقعیت‌های چندگانه می‌داند. در این پارادایم محقق رویکردی استقرایی به تحقیق دارد و برای ارائه تبیین‌هایی از پدیده مورد بررسی، مطالعه خود را در محیط واقعی و نه محیط آزمایشگاهی انجام می‌دهد؛ تفسیرگرها دیدگاهی نام انگارانه نسبت به واقعیت دارند و واقعیت برآیندی از برساخته ذهنی و تحلیل ذهنی آنها از واقعیت است. آنها با تاکید بر ذهنی بودن واقعیت و تفاوت در آن از فردی به فرد دیگر معتقد به نسبی‌گرایی در هستی‌شناسی هستند؛ بدین معنی که واقعیت امری ذهنی است و از فردی به فرد دیگر و از

شرایط زمانی و مکانی و موضوعی برداشت‌های متفاوتی از پدیده در میان کنشگران ایجاد می‌شود که منحصر به همان شرایط است و قابل تعمیم نمی‌باشد. واقعیت در بستر تفسیرهای ذهنی کنشگران اجتماعی در بسترها و بافت‌های اجتماعی مختلف و زمان و مکان‌های مختلف تفسیر خاص خودش را دارد (Alharahsheh & Pius, 2020: 39). دیدگاه‌های حکمرانی خوب، مدیریت ارزش عمومی و خدمات عمومی نوین با رویکردی ذهنی-گرایانه مبتنی بر نام‌انگاران پدیده‌ها را مورد تحلیل و بررسی قرار می‌دهند. آنها واقعیت را نسبی و برساخته اجتماعی می‌دانند (Bevir & Rhodes, 2022: 149) که در هر بافت اجتماعی تفسیر خاص خودش را به همراه دارد. معرفت‌شناسی تفسیری‌ها غیراثبات‌گرایی است که شناخت را تنها از طریق درگیر شدن عمیق ذهن با پدیده اجتماعی و با اتکاء بر روش‌های پژوهشی مردم‌شناسی و قوم‌نگاری و نه با مشاهده عینی امکان‌پذیر می‌دانند. در این رویکرد، به سازمان مانند واقعیتی فرهنگی و اجتماعی که در برگیرنده‌ی مناسک، رسوم، آئین‌ها و ... نگاه می‌شود و ارزش‌ها، باورها و احساسات اعضای سازمان مهم تلقی می‌گردد نگرینسته می‌شود (Gaeini & Hosseinzade, 2012: 98). دیدگاه‌های مطرح شده در چارچوب پارادایم تفسیرگرایی، ارزش‌ها را ملاک عمل قرار داده و آنها از اثبات‌گراها متمایز می‌شوند. هر چه به سمت دیدگاه‌های ذهنی‌تر حرکت می‌کنیم بر نقش بیشتر جوامع مدنی با تکیه بر ارزش‌ها تاکید می‌شود. پارادایم تفسیرگرایی نسبت به انسان دیدگاهی اختیارگرا دارد و آن را سازنده جامعه می‌داند (Burrell & Morgan, 1979). انسان تفسیری، انعطاف-پذیر و خود بنیاد است و با بهره‌مندی از قدرت مفهوم‌سازی و تفسیر، به خلق واقعیت می‌پردازد. در نگاه تفسیری، ویژگی‌هایی نظیر انسان آزاد، باز، غایتمند، و انسان معنادار و خودساخته مورد توجه است. در حکمرانی خوب براهمیت نقش جوامع مدنی متشکل از انسان‌ها توجه شده و این اعتقاد وجود دارد که با باید با بها دادن به جوامع مدنی دولت‌ها را کوچک کرد. که این امر نشان از ماهیت آزاد و اختیارمداری انسان عصر تفسیری دارد (Ganjali & Rahimi, 2016: 133). پژوهشگر تفسیرگرا با دیدگاهی ایده‌انگار معتقد به ورود به درون موقعیت‌ها و کسب دانش دست اول در مورد پدیده مورد بررسی است (Burrell & Morgan, 1979).

این سه پارادایم حکمرانی خوب، خدمات عمومی نوین و مدیریت ارزش عمومی تا آن جایی که بر جنبه‌های ارزشی، نهادی و فرهنگی معطوف هستند در چارچوب پارادایم‌های جامعه شناسی تفسیری قابل بررسی هستند که در شکل شماره ۲ نشان داده شده است.

شکل شماره ۲: نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم جامعه‌شناسی تفسیری (منبع، نویسندگان)

نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم انسان‌گرایی بنیادی

ما در عصر تضاد زندگی می‌کنیم که در آن نیت‌های خوب ما برای پیشرفت و تلاش-های ما برای بهبود کیفیت زندگی عواقب ناخواسته و اغلب نتایج متناقضی ایجاد می‌کند (Handy, 1994). این تناقض زمانی حاصل می‌شود که سیاست‌گذاران استدلالی قوی برای دنبال کردن یک خط‌مشی و نادیده گرفتن یک سیاست دیگر، مانند ترجیح توسعه بر حفاظت از محیط زیست، کارایی اداری بر اثربخشی یا اهداف سازمانی بر نیازهای فردی ارائه می‌کنند. اگرچه پیشرفت اقتصادی در کشورهای صنعتی و فراصنعتی به معنای پاداش مادی برای افراد بوده اما پیامدهای منفی متعددی در سطح ملی و جهانی مانند نابرابری، مصرف‌گرایی بالا، دودستگی اجتماعی و بیگانگی به همراه داشته است. افراد در محیط کار فاقد روابط صمیمی، اجتماعی یا معتبر هستند. با وجود مخالفت سازمان‌های بوروکراتیک با پیش فرض‌های انسان‌گرایانه دموکرات‌ها از اواخر قرن بیستم، شاهد تلاش نیروهای گریز از

مرکز برای تجدید اهداف بزرگ‌تر انسانی در حکومت، توسعه، تغییر و حل مشکلات بوده‌ایم (Jun, 2007). پارادایم انسان‌گرای بنیادی به خلق جامعه‌شناسی تغییر بنیادی از دید ذهنی اشاره دارد؛ ایده غالب آنها این است که آگاهی انسان توسط مفروضات ایدئولوژیک که با آنها تعامل دارد، اداره می‌شود و درک انسان تحت تاثیر پس زمینه‌های اجتماعی و ایدئولوژیکی است. جامعه را ضد انسان می‌داند و به دنبال روش‌هایی است از طریق آن انسان‌ها را از محدودیت‌های اجتماعی رهایی بخشد (Burrell & Morgan, 1979).

چارچوب نظریه‌های مدیریت دولتی در ظرف پارادایم‌های انسان‌گرای بنیادی را می‌توان در دو دیدگاه: ۱- مدیریت دولتی از دیدگاه نظریه انتقادی و ۲- مدیریت دولتی پست مدرن مورد بررسی قرار داد.

مدیریت دولتی از دیدگاه نظریه انتقادی

نظریه انتقادی نشأت گرفته از مکتب فرانکفورت است. این مکتب در سال ۱۹۲۳ به عنوان نهادی متعلق به دانشگاه فرانکفورت جهت تحقیق در حیطه افکار مارکسیستی ایجاد شد. (Alvani & Danaei fard, 2003). دیدگاه انتقادی برگرفته از افکار کارل مارکس بوده و برای انجام پژوهش‌هایی مناسب است که گروه‌های سرکوب شده را از سرکوب رها و بدین گونه شرایط زندگیشان را متحول می‌سازد (Danaei fard, 2007: 89). با وجود اینکه در زمینه‌ی کاربست تجزیه و تحلیل انتقادی در مطالعات سازمانی تلاش‌های ناچیزی صورت گرفته است، اما در متن نظریه انتقادی، محورهای عمده‌ای نظیر به چالش کشیدن تعقل ابزاری، سلطه دولت و ارتباطات تحریف شده وجود دارد که می‌توان با نسبت دادن آنها به مدیریت دولتی به نتایج مثبتی دست یافت. در دیدگاه دیوان‌سالاری، تعقل ابزاری با تاکید بر کارایی و نظارت فنی مورد توجه قرار دارد. اما نظریه‌پردازان انتقادی معتقد هستند که در جهان فعلی اهداف و مقاصد دیوان‌سالاران به طور واضح از جانب مردم درک نمی‌شود و حتی عده‌ی زیادی از مردم به دیده‌ی شک و تردید به آن نگاه می‌کنند، بنابراین مشروعیت سازمان‌های دولتی مورد تردید است. به اعتقاد دنهارت نظریه انتقادی می‌تواند مبنای فنی و ایدئولوژیک دیوان‌سالاری‌ها را مورد بررسی قرار داده و این سوال را مطرح می‌سازد که دیوان‌سالاران و مراجعین آنها به چه طریقی ممکن است محدودیت‌های ناشی از رفتارشان را درک نمایند و رویه‌های اداری جدیدی ایجاد کنند که مورد توافق طرفین

باشد. برای تحقق این امر باید در تدوین، تنظیم و اجرای خط‌مشی‌ها توافق صورت گیرد. از سوی دیگر برعکس روابط محدودکننده درون دیوان‌سالاری‌ها و رفتار کاملاً غیر شخصی با افراد درون و برون دیوان‌سالاری‌ها، رویکرد انتقادی در پی پیوند اساسی بین خویشتن بینی شخصی و اجتماعی است و البته تکامل و بالندگی شخصی و اجتماعی را مد نظر دارد. برعکس تاکید بر نظم و انضباطی که در متون اصلی مدیریت دولتی وجود دارد، رویکرد انتقادی بر نوعی از شرایط قدرت و وابستگی تاکید می‌کند که زندگی سازمانی اثربخش موید آن است و همین‌طور بر زمینه‌ی بالقوه قابل ملاحظه‌ای که این شرایط برای بروز تعارض و بی‌نظمی دارند، تاکید می‌ورزد. چنین تغییری می‌تواند ما را به درک پویاتری از زندگی سازمانی هدایت نماید. علاوه بر این نظریه انتقادی می‌تواند تناقضات ماهوی موجود در سیستم سلسله‌مراتبی را آشکار سازد و تلاش‌های مستقیم‌تری برای بهبود کیفیت زندگی ارائه دهد. یک راه برای انجام این تجزیه و تحلیل تمرکز بر الگوهای ارتباطی ناقص فعلی است که در روابط داخلی و خارجی سازمان‌های دولتی نمایان است. دیدگاه انتقادی بر آن تاکید دارد که روابط سلسله‌مراتبی بین مدیران و زیردستان و دیوان‌سالاران و ارباب رجوع سازمان‌ها تحریف شده‌اند، برای نظم‌دهی مجدد این الگوی ارتباطی که عنصر مبنایی آن، زبان محاوره‌ای و گفتمان است بایستی تعقل جوهری جایگزین عقلانیت ابزاری و فنی گردد. رویکرد انتقادی در پی ایجاد نوعی سبک مدیریتی است که هدفش صرفاً کنترل بر افراد نیست بلکه هدف عالی او کمک به دیوان‌سالاران و ارباب رجوع آنها است، در همین راستا بر این رفی ادعا می‌کند که شرایط اجتماعی سرکوبگرانه و مایوس‌کننده فعلی بدان علت وجود دارد که افراد به‌طور سیستماتیک نسبت به نیازها و ماهیت روابط اجتماعی خود آگاه نیستند. از جهت ساختاری نیز مدیریت دولتی با توجه به اصل قرار گرفتن تعقل جوهری در تفکر انتقادی باید دستخوش دگرگونی بسیار گردد و سازمان‌ها باید مکانی برای شکوفایی استعداد انسان‌ها در طول زندگی باشند. بنابراین در طراحی ساختار سازمانی باید تمایلات، خواسته‌ها و گرایش‌های انسانی توجه شود (Alvani & Danaei fard, 1997: 12)

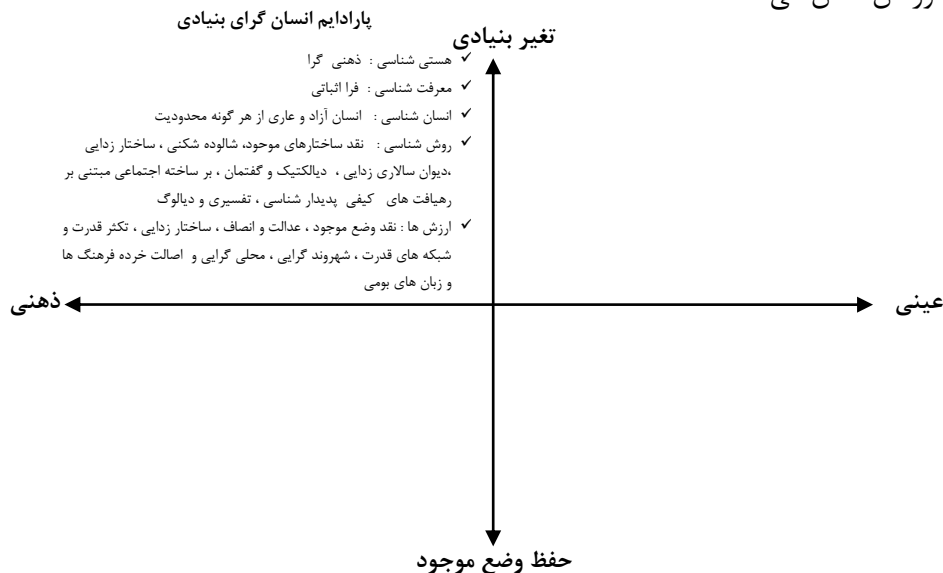
مدیریت دولتی پست مدرن

پست مدرن یکی دیگر از رویکردهای مطرح شده در چارچوب پارادایم انسان‌گرای بنیادی است. با توجه به عدم پایداری آن به نظریه واحد و توجهی که برای تنوع و تضاد

قائل است آن را می‌توان رویکردی نامنسجم دانست. اساسا پست مدرن به عنوان نقطه مقابل مدرن مطرح می‌گردد که ماهیت خود را از انتقاد نسبت به مدرنیسم به دست می‌آورد (Alvani & Danaei fard, 2003). در حالیکه مدرنیسم‌ها حقیقت را امری تغییرناپذیر دانسته، تمایلات ساختارگرایانه را ابراز می‌کنند و قویا بر علم و دانش متکی هستند (Clegg, 1990). پست مدرن‌ها معتقدند هیچ حقیقت واحدی وجود ندارد، جهان آشوبناک و بدون الگو بوده و هیچ پیوندی بین حال و گذشته وجود ندارد. بنابراین پست مدرن‌ها تغییرناپذیری حقایق را زیرسوال برده و ادعای جهان شمولی مدرن‌ها را مورد تردید قرار می‌دهند. این رویکرد موجب می‌شود که پژوهشگر سازمانی با زیر سوال بردن روش‌ها، دیدگاه‌ها و واقعیات درون سازمانی به بررسی پدیده‌های سازمانی و مدیریتی بپردازد و زبانی را که برای بررسی پدیده‌های سازمانی مناسب است تعیین کند (Richardson, 2003: 2) که براساس آن زبان، واقعیت اجتماعی را انعکاس نمی‌دهد، بلکه با تولید معنا، واقعیت اجتماعی را خلق می‌کند.

پژوهشگر سازمانی با استناد به اصول هستی‌شناسی، معرفت‌شناسی، روش‌شناسی و انسان‌شناسی در چارچوب پارادایم انسان-گرای بنیادی به بررسی پدیده‌های سازمانی از دیدی متفاوت با دیدگاه‌های اثبات‌گرایی می‌پردازد که در ادامه به آنها اشاره می‌گردد. هستی‌شناسی آنها مبتنی بر رویکرد نام‌انگارانه است که بر اساس آن هیچ حقیقت واحدی وجود ندارد و آنچه در جهان پیرامون است تنها علایم و نشانه‌هایی است که انسان‌ها به آن شکل داده‌اند. پست مدرن‌ها بیان می‌کنند هیچ واقعیت یکسانی وجود ندارد و آنچه هست تفسیرهای متفاوت از واقعیت است. به این دلیل که جهان مدام در حال تغییر است به هیچ عنوان نمی‌توان تئوری‌های جهان شمول را مطرح کرد؛ در واقع در جهان پست مدرن واقعیت‌ها جای خود را به بازنمایی‌ها می‌دهند (Alvani & Danaei fard, 1997: 12). از دیدگاه معرفت‌شناسی، پست مدرن‌ها غیراثبات‌گرایی تلقی می‌گردند که براساس آن علم را دارای ماهیتی ذهنی، نرم و حتی فراطبیعی می‌دانند. از دید آنان مسائل مربوط به جهان اجتماعی را نمی‌توان مشاهده و درک کرد و تنها از طریق دخالت خود محقق قابل درک است. پست مدرن‌ها دیدگاهی بسیار ذهنی را دنبال می‌کردند که براساس آن پژوهشگر در جریان پژوهش نقش آفرین بوده و عملا تجربه اش را توصیف می‌کند. از منظر روش‌شناسی

مبتنی بر دیدگاه ایده انگاری است. در این روش محقق بایستی با نزدیک شدن به موضوع به بررسی آن بپردازد. محقق با رفتن به درون موقعیت‌ها و درگیر شدن در زندگی روزمره کنشگران اجتماعی به بررسی و تحلیل توصیفات ذهنی آنها می‌پردازد و از مدارکی استفاده می‌کند که حاصل رویارویی کنشگر با موضوع تحت بررسی است. ماهیت ارتباطاتی پژوهش انتقادی گفتمان میان محقق و آزمودنی‌های پژوهش را ملزم می‌سازد. گفتگو باید ماهیت گفتمانی داشته باشد تا برداشت‌های غلط و غفلت‌ها تبدیل به آگاهی شده و ابهامات برطرف گردد؛ این همان چیزی است که در دیدگاه پست مدرن‌ها نیز بر آن تاکید می‌شود. این دو رویکرد برای آشکار کردن معنای واقعی تعاملات از روش شناسی کیفی مبتنی بر ایده انگاری استفاده می‌کنند. ماهیت انسان در این پارادایم مبتنی بر اختیارگرایی است که براساس آن انسان کاملاً مختار و مستقل از محیط خود در نظر گرفته می‌شود و ساختارهای ذهنی و در نتیجه رفتارشان از محیط تاثیر نمی‌پذیرد بلکه این انسان است که بر محیط پیرامون خویش مسلط می‌شود (Burrell & Morgan, 1979). رویکردهای مطرح شده در چارچوب این پارادایم صرفاً به نقد نمی‌پردازند، بلکه در تلاش هستند با ایده‌هایی خلاقانه راه‌حل جایگزینی را برای رویکردهای پیش‌گرای بنیادی را در چارچوب بارل و مورگان نشان می‌دهد.

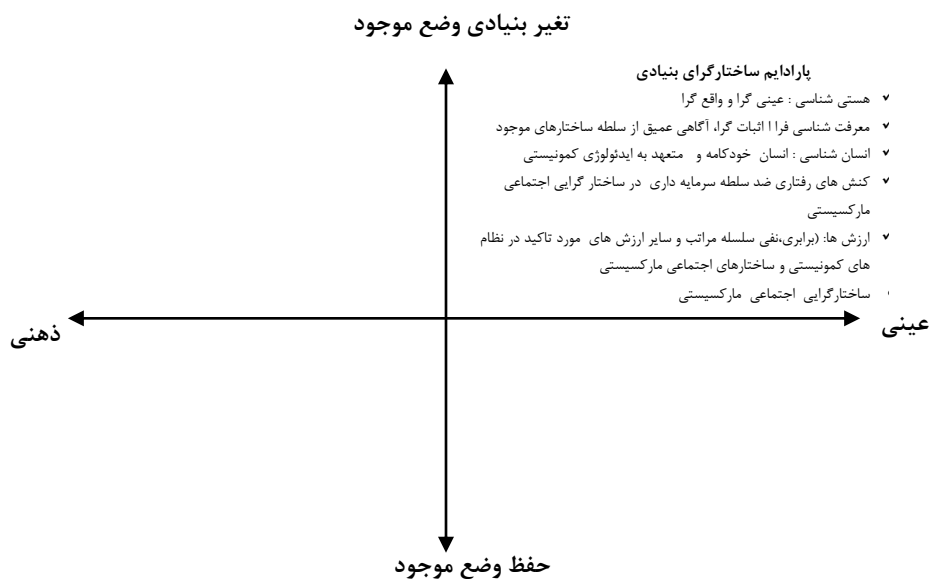
شکل شماره ۳: نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم انسان‌گرایی بنیادی (منبع، نویسندگان)

نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم ساختارگرایی بنیادی

پارادایم ساختارگرایی بنیادی مبتنی بر رویکرد عینی به جهان و تغییر بوده و معتقد است که جهان اجتماعی زندان نیروهای اقتصادی-ساختاری است و تغییر بنیادی در ساختارهای اجتماعی را ضروری می داند (Javanmardi et al., 2020: 905). این پارادایم تاحدودی به کارکردگرایی شباهت دارد اما واژگونی و تحول ساختارهای ریشه در تفکرات نظام سرمایه داری را نشانه می گیرد (Ahanchian, 2007). درحالی که نظریه پردازان انتقادی در باب تغییر بر آگاهی انسان تمرکز داشتند ساختارگرایان نگاه خود را به ساختارهای جهان اجتماعی واقع گرا متمرکز کردند. در این پارادایم نظریه پردازان به دنبال یافتن پاسخ برای این پرسش هستند که چه نیروهای اجتماعی تعیین کننده و ایجاد کننده تغییر هستند. آنها تغییر جوامع کنونی را از طریق رهایی انسان و شالوده شکنی ممکن می دانند (Burrell & Morgan, 1979). در واقع ریشه تفکرات جامعه شناسی ساختارگرا بنیادی در تضاد و تقابل ایدئولوژی نظام سوسیالیستی با نظام سرمایه داری است که با افزایش آگاهی طبقات کارگری از سلطه نظام سرمایه داری زمینه ساز ظهور کمونیسم در بستر انقلاب پرولتاریا در شوروی سابق گردید و برای مدت های طولانی، مدیریت دولتی در بافت نظام کمونیستی دستخوش تحولات بنیادی قرار گرفت.

در حالی که انسان گرایی بنیادی بر آگاهی تاکید می ورزند، ساختارگرایان بنیادی بر روابط ساختاری در جهان اجتماعی واقع گرا توجه دارد. این دیدگاه معتقد است که سلطه و استبداد در ساختارها و نهادها، نهادینه شده است و برای رهایی از وضع موجود و دسترسی به وضعیت بهتر باید در صدد اصلاح و یا از بین بردن این ساختارها بود. وجه مشترک تمام نظریه پردازان این پارادایم آن است که جامعه کنونی را می توان با تضادهای بنیادی حاصل از بحران های سیاسی و اقتصادی تغییر بنیادی توصیف کرد. از طریق چنین تضادها و تغییرات است که رهایی انسان از ساختارهای اجتماعی که در آن زندگی می کند، تحقق می یابد (ganjali, 2016). دیدگاه مارکسیستی با الگو قرار دادن اندیشه ی مارکس چارچوب تحلیلی خود را بر اساس اصول اقتصادسیاسی مارکسیستی بنا کردند. این رهیافت به تضاد به عنوان مفهومی تاکید می کند که ابزار اصلی را برای تبیین تجربی فرایند تغییر ساختاری جاری فراهم کرده، موجب ایجاد بحران های دوره ای می شود و در نهایت به دگرگونی کامل

نظام سرمایه‌داری و تحقق نظام کمونیستی می‌انجامد. شکل شماره ۴ جایگاه پارادایم ساختارگرایی بنیادی را در چارچوب بارل و مورگان نشان می‌دهد.

شکل شماره ۴: مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم ساختارگرایی بنیادی (منبع، نویسندگان)

جمع‌بندی و نتیجه‌گیری

پارادایم کارکردگرا به عنوان دیدگاه غالب، حجم عظیمی از دانش مدیریت به طور عام و مدیریت دولتی به طور خاص را در بر گرفته و به دنبال فراهم کردن تبیین‌های عقلانی در امور اجتماعی است. این پارادایم با دیدگاهی مبتنی بر جامعه‌شناسی نظم‌دهی، تأکید فراوان بر کنترل اجتماعی و حفظ وضع موجود دارد. رویکردهای مدیریت علمی، اصول اداری و دیوان‌سالاری در عینی‌ترین شکل این چارچوب جای می‌گیرند. آنها دیدگاهی کاملاً واقع‌گرایانه دارند و در تحلیل‌های خود سازمان و پدیده‌های موجود در آن را مانند پدیده‌های علوم تجربی در نظر می‌گیرند. تقریباً مبانی هستی‌شناسی، معرفت‌شناسی و روش‌شناسی نظریه‌های سازمان و مدیریت در مفهوم عام و نظریه‌های مدیریت دولتی در قلمرو سازمان-های دولتی و بخش عمومی تا حدود زیادی متأثر از مبانی هستی‌شناسی، معرفت‌شناسی و روش‌شناسی حاکم بر علوم تجربی هستند که این دسته از نظریه‌پردازان کارکردگرا در

مدیریت تحت تاثیر فضای شناختی حاکم بر علوم تجربی بر جنبه های عینی گرای، استانداردها سازی، اصالت تجربه، مشاهده عینی، کمی گرایی، کنترل و نظم و استقرار سازمان رسمی و عقلایی تاکید داشتند. ظهور پارادایم تفسیری که برآیندی از مرزبندی حوزه علوم اجتماعی از علوم طبیعی است، متأثر از وجود نارسایی های آشکار در دیدگاه های کارکردگرایی است که در تبیین پدیده های اجتماعی تنها بر اصول عینی گرایی و تجربه گرایی تاکید داشتند و جنبه های ذهنی و احساسات و عواطف انسانی و رفتارهای ضمنی و پنهان رفتار انسان ها را مورد توجه قرار نمی دادند. پارادایم تفسیری، سازمان را دارای ماهیت اجتماعی می داند که دارای کنش های عاطفی، اجتماعی و ارزشی است و جنبه های زبانی و تعاملی کنشگران دارای اهمیت خاصی در شکل گیری پدیده و تفسیر ذهنی پدیده از سوی ذینفعان است. این پارادایم جامعه شناسی تفسیری در پیوستار نظم - تغییر بنیادی، بر نظم دهی توجه دارد. نظریه های مدیریت دولتی حکمرانی خوب، مدیریت ارزش عمومی، خدمات عمومی نوین در جنبه های هنجاری و ارزشی در این چارچوب قابل تحلیل هستند. هر چند می توان جنبه های فنی و کارکردی این نظریه ها را در چارچوب پارادایم کارکرد گرایی مورد تجزیه و تحلیل قرار داد. پارادایم انسان گرایی بنیادی در مدیریت دولتی که رهیافتی متمایز از جامعه شناسی کارکردگرا را دنبال می کند در هستی شناسی بر جنبه های نام انگاری و ذهنی، در معرفت شناسی بر رهیافت های فرائیباتی، در انسان گرایی بر انسان آگاه و دارای اراده فردی قوی و در بعد روش شناسی بر ایده نگاری و تقلیل نظریه های مدیریت به یک ایده نسبی که برآیندی از مناسبات اجتماعی و مراوده ای در همان زمان و مکان مشخص هستند، در انتها نیز پارادایم ساختارگرایی بنیادی را می توان در همان حوزه تحلیل تحولات ضد نظام سرمایه دارایی و در چارچوب ارزش های کمونیستی مورد تجزیه و تحلیل قرار داد که در شکل شماره (۵) و جدول شماره (۲) نشان داده شده است.

شکل شماره ۵: تحلیل فلسفی نظریه‌های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم‌های جامعه‌شناختی (منبع

: نویسندگان تحقیق)

جدول شماره ۲: تحلیل فلسفی نظریه های مدیریت دولتی در چارچوب پارادایم های جامعه شناختی بارل و

مورگان

مدیریت دولتی مبانی و معیارها	مدیریت دولتی عقلایی مبتنی بر کارکرد گرایی	مدیریت دولتی هنجاری بر پایه تفسیری	مدیریت دولتی انتقادی بر پایه انسان گرایی بنیادی	مدیریت دولتی بر پایه ساختار گرایی بنیادی
نظریه ها و مکاتب علمی	مدیریت دولتی: مدیریت دولتی کلاسیک، نظریه دیوان سالاری، مدیریت دولتی مدرن	اخلاق گرایی در مدیریت دولتی، مدیریت خدمات عمومی نوین، مدیریت ارزش عمومی و حکمرانی خوب	مدیریت دولتی بر پایه نظریه انتقادی، مدیریت دولتی فرا مدرن، پسا دیوان سالاری،	نظریه ها و دیدگاه های تضاد ساختاری و طبقاتی در مارکسیسم و کمونیسم مدیریت دولتی بر پایه دیدگاه های مارکسیستی و کمونیستی بر پایه حاکمیت طبقه کارگر
هستی شناسی	عینی گرایی	ذهنی گرا	ذهنی گرا	عینی گرا
معرفت شناسی	اثبات گرا	تفسیری و پدیدار شناسی	معرفت شناسی فرا اثبات گرا- معرفت شناسی دیالکتیکی، انتقادی	خود آگاهی، درک مشترک عمومی از سلطه نظام سرمایه داری، دیوان سالاری ستیزی
انسان شناسی	انسان سازمانی فرمانبر دار	انسان اجتماعی با اختیار محدود و معین	انسان آزاد و رهایی بخش	انسان متعهد به ایدئولوژی مارکسیستی و کمونیستی
ارزش شناسی	ارزش های عینی و کمی کارآیی، بهره وری اثربخشی، رسمیت، استاندارد، نظم، کنترل و...	ارزش های همدلی، مفاهمه، صداقت، ارتباطات باز، گفتمان	دیالوگ و گفتمان، انتقاد از وضع موجود، ساختار زدایی، شالوده شکنی، زبان، ارتباطات، سعه صدر و تحمل مخالف	خود آگاهی، رهایی از سلطه نظام سرمایه داری و نظام طبقاتی و سلسله مراتبی، ستیز با سرمایه داری و دیوان سالاری
روش شناسی	قانون جهان شمول	ایده نگار	ایده نگار	فاقد روش شناسی سیستماتیک و نظام مند - تعلق و وابستگی ایدئولوژیکی مارکسیستی
جامعه شناسی تغییر	نظم همراه با تغییرات محدود	نظم همراه با تغییرات محدود	گرایش به تغییر بنیادی	گرایش به تغییر بنیادی
انسان	انسان تک ساحتی اقتصادی و مادی	انسان اجتماعی و عاطفی	انسان چند ساحتی و رهایی بخش	انسان خود آگاه و در تضاد با وضع موجود نظام سلطه سرمایه داری
رفتار و کنش	کنش رسمی و فنی و در چارچوب مقررات	کنش عاطفی و اجتماعی	کنش انتقادی به وضع موجود، کنش رهایی بخش	کنش برانداز و مخالف وضع موجود نظام سلطه سرمایه داری

در رهیافت های خدمات عمومی نوین، مدیریت ارزش عمومی و حکمرانی خوب ضمن توجه بر جنبه های کارکردی و عینی گرایی در بخش های فنی و عملیاتی سازمان های بخش دولتی، در جنبه های نهادی و هنجاری و ارزشی حکمرانی در بخش عمومی به رهیافت های تفسیری و

گفتمان‌سازی و اجماع‌گرایی مبتنی بر ارزش‌های مردم‌سالاری و کرامت انسانی توجه شده است. در این رویکردها شاهد کوچک تر شدن نقش دولت‌ها و توجه بیشتر به جامعه مدنی مبتنی بر ارزش‌ها هستیم. به عنوان مثال حکمرانی خوب دولت را ملزم به پاسخگویی و مسئولیت‌پذیری در برابر عامه مردم می‌داند. تاکید بر اجتماعات و ارتباطات بیشتر دولت‌ها با جوامع کنش عاطفی، اجتماعی و ارتباطی را به عنوان کنش غالب تفسیرگرها مطرح می‌سازد. در واقع می‌توان این‌گونه نتیجه گرفت که پارادایم‌های خدمات عمومی نوین، مدیریت ارزش‌های عمومی و حکمرانی خوب تا آنجا که به حوزه‌های ارتباطی و مراوده‌ای در تعاملات کنشگران درون سازمانی و برون‌سازمانی مربوط می‌شود می‌توانند در چارچوب پارادایم‌های جامعه‌شناسی تفسیری و در بستر روابط اجتماعی مبتنی بر اعتماد متقابل و سرمایه اجتماعی نهادینه شده در روابط چهره به چهره کارکنان با همدیگر و مدیران و کارکنان بخش‌های دولتی با شهروندان و سایر ذینفعان در بخش‌های دولت، بخش‌های بازرگانی و سازمان‌های جامعه مدنی به فهم و یادگیری مشترک و اثربخشی دست پیدا کنند که ساختارهای عینی گرا و عقلانی کارکردگرا از چنین دستاوردهایی ناتوان هستند. کاربرد ابزارهای گفتمان، مفاهمه، پرسش و پاسخ، مناظره، مشاهده میدانی و گفتگوهای ساده و راحت مدیران و کارکنان با کنشگران داخل و خارج سازمان‌های دولتی که توأم با سعه صدر و تحمل آراء و نظرات متضاد و مخالف باشد می‌تواند ذهن‌های خلاق طرفین گفتگو را نسبت به تبیین مسائل و دستیابی به راه‌حل‌های درست برای حل مسائل هدایت نماید. وجه مشترک نظریه‌های مدیریت دولتی در گفتمان کارکردگرایی و تفسیرگرایی در پذیرش چارچوب‌های نظم و ثبات وضع موجود همراه با پذیرش تغییرات تدریجی است که دو پارادایم بعدی (انسان‌گرایی بنیادی و ساختارگرایی بنیادی) بر تغییر بنیادی متمرکز است و سازگاری بیش از حد کارکرد گرایی و تفسیرگرایی با وضع موجود را مورد انتقاد قرار می‌دهند. پارادایم انسان‌گرای بنیادی در دو بعد مورد تحلیل قرار می‌گیرد؛ یک بعد آن به سمت خودباوری مطلق گرایش پیدا می‌کند و در نهایت آناژسی و بی‌نظمی را به دنبال دارد و پرداختن به آن مناسبتی در ساختارهای اداری ندارد؛ آن بخش از پارادایم انسان‌گرای بنیادی مدنظر قرار می‌گیرد که به دنبال اصلاح بنیادی وضع موجود مبتنی بر ارزش‌های ناب مردم‌سالاری و کرامت انسانی و خرد جمعی استوار است. پارادایم انسان‌گرای بنیادی که در این پژوهش با تحلیل نظریه انتقادی و پست مدرن مورد بررسی قرار گرفت به عنوان دیدگاه غالب اخیر مطرح شده است. ماهیت آنها در نقد مدیریت دولتی مدرن نمایان می‌شود. از دیدگاه

مفروضات شناختی، آنها مانند تفسیرگراها هستند و تفاوتشان در دیدگاهشان نسبت به جامعه است. رویکردهای مطرح شده در چارچوب این پارادایم صرفاً به نقد نمی‌پردازند بلکه در تلاش هستند با ایده‌هایی خلاقانه، راه حل‌هایی بخشی‌جایگزینی را برای رویکردهای پیشین بیابند. بنابراین کنش غالب آنها انتقادی و خلاقانه است. در نهایت پارادایم چهارم مورد بررسی که در بعد عینی-گرایی و تغییر بنیادی قرار دارد همان ساختارگرایی بنیادی است که از منظر مفروضات مانند کارکردگرایی بوده اما با تأکید بر تغییر بنیادی نظام سلطه سرمایه‌داری در مقابل حفظ وضع موجود مدنظر کارکردگراها، شالوده‌شکنی و واژگونی ساختارهای حاکم نظام سرمایه‌داری را در چارچوب تأثیرپذیری از دیدگاه‌های مارکسیستی و کمونیستی با برانگیختن احساسات عامه جامعه که عمدتاً طبقه کارگر هستند را هدف قرار می‌دهد.

حمایت و قدردانی

این پژوهش از حمایت مادی و معنوی هیچ سازمانی برخوردار نبوده است.

منابع فارسی

- ابراهیم پور، حبیب. (۱۳۸۵). مبانی فلسفی نظریه های سازمان و مدیریت با رویکرد کارکردگرایی و ساختارگرایی. فرهنگ مدیریت، (۱۳)، ۴، ۱۱۲-۷۳.
- الوانی، سیدمهدی؛ دانایی فرد، حسن. (۱۳۸۲). گفتارهایی در فلسفه نظریه های سازمان حکومت، تهران، انتشارات صفر.
- الوانی، سیدمهدی؛ دانایی فرد، حسن. (۱۳۷۶). مدیریت دولتی از منظر انتقادی. *مطالعات مدیریت بهبود و تحول*، ۷ (۲۵)، ۱۲-۴۰.
- آهنچیان، محمدرضا. (۱۳۹۱). *پایان مدیریت، فروپاشی روایات مدرن در عصر مدیریت*. تهران: انتشارات نی.
- حاجیلو، محمد؛ محمدی، نبی‌الله؛ درودی، هما؛ منصوری، علی. (۱۳۹۰). طراحی الگوی توسعه منابع انسانی مبتنی بر آموزش با حکمرانی خوب در دانشگاه‌های علوم پزشکی ایران: یک پژوهش کیفی. *استراتژی آموزش پزشکی*، ۱۴ (۴): ۱۶۱-۱۷۱.
- حشمت زاده، محمدباقر؛ حاجی یوسفی، امیر محمد؛ طالبی، محمدعلی. (۱۳۹۶). بررسی موانع تحقق حکمرانی خوب در فرهنگ سیاسی ایران. *مقالات سیاسی معاصر*، ۸ (۲۳)، ۱-۲۴.
- حیدری، حمید؛ ایمن، محمدتقی؛ احمدی، حبیب؛ غفاری نسب، اسفندیار. (۱۳۹۰). تحلیل مبانی هستی‌شناختی پژوهش های جامعه شناختی در ایران. *مجله مطالعات تحقیقات اجتماعی ایران*، ۴ (۱۰)، ۱۱۴۹-۱۱۷۹.

- خالقی، امیرحسین. (۱۳۹۱). تحقیق در مورد رویکردهای چند پارادایم و فراپارادایمی در مطالعات سازمانی، فصلنامه فرآیند مدیریت توسعه، ۲(۲۵)، ۱۴۱-۱۶۵.
- خرمشاد، محمدباقر؛ نوذری، محمداسماعیل. (۱۳۹۶). تحلیل سیر تحول و تحول فلسفه سیاسی در دیدگاه پارادایمیک، مقالات سیاسی معاصر، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی، ۳(۸)، ۸۳-۵۳.
- خلوصی، محمدحسین. (۱۳۹۵). تبیین مفهوم و مولفه های شهروندی در فلسفه سیاسی ارسطو و فارابی، فصلنامه بین رشته ای پژوهش های بنیادی علوم انسانی، ۳(۲)، ۷۳-۹۶.
- دانایی فرد، حسن. (۱۳۸۶). پارادایم های رقابتی در علم سازمان و مدیریت: رویکردی تطبیقی به هستی شناسی، ریشه شناسی و روش شناسی. دانشور رفتار/ دانشگاه شهید، ۴(۲۶)، ۸۹-۱۰۴.
- دانایی فرد، حسن و الوانی، سیدمهدی و آذر، عادل. (۱۳۸۳). روش تحقیق کیفی در مدیریت: رویکردی جامع، تهران: انتشارات صفیر.
- رهنورد، فرج اله. (۱۳۹۰). یک مدل مدیریت دولتی برای عموم‌محقق چشم انداز ۱۴۰۴. مجله چشم انداز مدیریت دولتی، ۲(۱۲)، ۴۳-۵۸.
- زرقانی، سیدهادی؛ احمدی، ابراهیم. (۱۳۹۶). حکمرانی خوب در دولت های محلی: تمرکززدایی. فصلنامه دولت پژوهی، ۵(۱۹)، ۱۳۸-۱۰۷.
- سالارزهی، حبیب الله. (۱۳۹۹). مدیریت ارزش عمومی: پارادایم جدیدی در مدیریت دولتی مبتنی بر ارزش های عمومی، مطالعات مدیریت دولتی، ۱۳(۴۵)، ۲۱۸-۱۸۹.
- سالارزهی، حبیب الله؛ ابراهیم پور، حبیب. (۲۰۱۲). بررسی تحول پارادایم های مدیریت دولتی: از پارادایم سنتی مدیریت دولتی تا پارادایم حکمرانی خوب. مدیریت دولتی، ۴(۹)، ۴۳-۶۲.
- سرمدی، محمدرضا؛ پاک سرشت، محمدجعفر؛ صفایی مقدم، مسعود؛ مهرعلیزاده، یداله. (۱۳۸۸). نقدی بر انسان شناسی تیلوریسم و پیامدهای آن در مدیریت آموزشی. مطالعات تربیتی و روانشناسی دانشگاه فردوسی، ۱۹(۱)، ۲۱۳-۱۹۷.
- غفاری، مسعود؛ امینیان، مهدی. (۲۰۱۵). درآمدی بر ارتباط نظریه سیاسی افلاطون با دولت مدرن، رویکردهای سیاسی و بین المللی، ۷(۲)، ۱۸۵-۱۵۶.
- گاینی، امیر؛ حسین زاده، امیر. (۱۳۹۱). پارادایم های سه گانه پوزیتیویسم، تفسیر و هرمنوتیک در مطالعات مدیریت و سازمان، راهبر فرهنگ، ۶(۱۹)، ۱۱۱-۹۸.
- گرچی، علی اکبر؛ جلیوند، محمدشهاب. (۱۳۹۷). بررسی تطبیقی معیار مشروطیت در دولت مدرن و جمهوری اسلامی ایران، مطالعات کشوری، ۴(۱۶)، ۱۴۵-۱۷۴.
- گنجعلی، اسدالله؛ رحیمی خورزوقی، احسان. (۱۳۹۵). تحلیل مبانی انسان‌شناختی پارادایم‌های جامعه‌شناختی سازمان و مدیریت از منظر اندیشه‌های علامه طباطبایی. مجله علمی تخصصی اسلام و مدیریت، ۵(۸)، ۱۳۳-۱۵۹.
- نرگسیان، عباس. (۱۳۸۶). نگاهی به تحولات مدیریت دولتی، فرهنگ مدیریت، ۴(۱۷)، ۱۹۵-۱۵۷.

یوسف جمالی، محمدیوسف؛ بیژنی، مسلم. (۱۳۹۲). سیر تکوینی دولت مطلقه مدرن در ایران. *فصلنامه علمی تخصصی پژوهش های سیاسی در ایران*، ۴(۱۰)، ۷۸-۶۰.

References

- Ahanchian, M. (2012). The end of management, the collapse of modern narratives in the era of management. *Tehran: Nei Publications*. (In persian)
- Akindele, S. T., Olaopa, O. R., & Obiyan, A. S. (2002). The theory of public administration and its relevance to Nigerian administrative ecology. *Journal of Social Sciences*, 6(4), 247-256.
- Alharahsheh, H. H., & Pius, A. (2020). A review of key paradigms: Positivism VS interpretivism. *Global Academic Journal of Humanities and Social Sciences*, 2(3), 39-43.
- Alvani, M., Danaei Fard, H. (1997). Public administration from a critical perspective. *Studies of improvement and transformation management*, 7 (25), 12-40. (In persian)
- Andresani, G., & Ferlie, E. (2006). Studying governance within the British public sector and without: Theoretical and methodological issues. *Public Management Review*, 8(3), 415-431.
- Bartels, L. M. (2009). Economic inequality and political representation. *The unsustainable American state*, 167-196.
- Bevir, M., & Rhodes, R. A. W. (2022). All you need is... a network: The rise of interpretive public administration. *Public Administration*, 100(1), 149-160.
- Bovaird, T. (2002). Public management and governance: Emerging trends and potential future directions. *Public administration and public management*-, 99, 345-376.
- Burrell, A., & Morgan, G. (1979). Introduction', in. Sociological paradigms and organisational analysis.
- Cameron, R. (2003). Politics-administration interface: The case of the city of Cape Town. *International Review of Administrative Sciences*, 69(1), 51-66.
- Cavalcante, P. L. (2019). Trends in Public Administration after Hegemony of the New Public Management: a literature review.
- Chandler, R. C. (1989). Public administration pedagogy: evolutionary paradigms in theory and practice. *Handbook of public administration*, 633-655.
- Clegg, S. (1990). *Modern organizations: Organization studies in the postmodern world*. Sage.
- Cotesta, V. (2018). *Max Weber on China: Modernity and Capitalism in a Global Perspective*. Cambridge Scholars Publishing.

- Danaei Fard, H. (2007). Competing paradigms in organization and management science: a comparative approach to ontology, etymology and methodology; *Daneshvar Behavat/Shahid University*, (26) 4, 104-89. (In Persian)
- Danaei Fard, Alvani, and Azar, A. (2004). *Qualitative Research Methodology in Management: A Comprehensive Approach*, Tehran: Safar Publications.(In Persian)
- Denhardt, J. V., & Denhardt, R. B. (2007). The new public service: serving, not steering. *Language*, 13(222), 24-35.
- Denhardt, R. B., & Denhardt, J. V. (2000). The new public service: Serving rather than steering. *Public administration review*, 60(6), 549-559.
- Drechsler, W. (2020). Good bureaucracy: Max Weber and public administration today. *Max Weber Studies*, 20(2), 219-224.
- Drechsler, W., & Fuchs, L. (2022). Max Weber and the Neo-Weberian State: A workshop and a Max Weber Studies Theme Issue. *Perspectives on Public Management and Governance*, 5(2), 197-198.
- Ebrahimpour, H. (2006). Philosophical foundations of theories of organization and management with the approach of functionalism and structuralism. *Culture of Management*, 4(13), 83-112.(In Persian)
- Alvani, M.; Danaei Fard, H. (2003). *Speeches in the philosophy of theories of government organization*, Tehran, *Safar Publishing House*.(In Persian)
- Fromm, H. (2009). *The nature of being human: From environmentalism to consciousness*. JHU Press.
- Ghaffari, M. Aminian, M., (2015). An Introduction to the Relevance of Plato's Political Theory to Modern State, Political and International approaches, 7(2), 156-185.(In Persian)
- Gaini, A.; Hosseinzadeh, A. (2012). Triple paradigms of positivism, interpretation and hermeneutics in management and organization studies, *Rahbar Farhang*, 6(19). 111-98.(In Persian)
- Ganj Ali, A., Rahimi, A. (2016). Analyzing the anthropological foundations of the sociological paradigms of organization and management from the perspective of Allameh Tabatabai's thoughts. *Specialized Scientific Journal of Islam and Management*, 5(8), 133-159.(In Persian)
- Ghosh, L. K., Rammohun, R., & Mahavidyalaya, R. O. Y. (2021). New Public Service Approach in Public Administration. *International Journal of Creative Research Thoughts (IJCRT)*, 9(1), 1862-1865.
- Gorji, A., Jalilvand M., (2019). A comparative study of the Constitutionality criterion in the modern state and the Islamic Republic of Iran, *State Studies*, 4(16), :145-174.(In Persian)
- Grachev, M., & Rakitsky, B. (2013). Historic horizons of Frederick Taylor's scientific management. *Journal of Management History*, 19(4), 512-527.

- Hajiloo, M., Mohammadi, N., Doroudi, H., Mansori, A. (2021). Designing an education-based human resource development model with good governance in Iranian medical universities: A Qualitative Research. *Educ Strategy Med Sci*, 14 (4) :161-171. (In Persian)
- Handy, C. B. (1994). *The age of paradox*. Harvard Business Press.
- Harding, S. (Ed.). (1987). *Feminism and methodology: Social science issues*. Indiana University Press.
- Heshmatzadeh, M., Haji Yousefi, A., Talebi, M. (2017). Investigating the obstacles to the realization of good governance in Iranian political culture. *Contemporary political essays*, 8(23), 1-24. (In Persian)
- Heydari, H., Ayman, M., Ahmadi, H., Ghafari Nasab, A. (2021). Analyzing the ontological foundations of sociological research in Iran. *Journal of Social Research Studies in Iran*, 4(10), 1149-1179. (In Persian)
- Horodecka, A. (2014). The meaning of concepts of human nature in organizational life in business ethics context. *Annales. Etyka w Życiu Gospodarczym*, 17(4), 53-64.
- Houlihan, B., & Policy, S. (2013). Accountability and good governance. Action for Good Governance in International Sports Organisations.
- Javanmardi, E., Liu, S., & Xie, N. (2020). Exploring the philosophical paradigm of grey systems theory as a postmodern theory. *Foundations of Science*, 25(4), 905-925.
- Jun, J. S. (2007). *The social construction of public administration: Interpretive and critical perspectives*. SUNY Press.
- Kernaghan, K. (2003). Integrating values into public service: The values statement as centerpiece. *Public administration review*, 63(6), 711-719.
- Khaleghi, A. (2012). Research on multi-paradigm and trans-paradigm approaches in organizational studies, *Development Management Process Quarterly*, 2(25) 141-165. (In Persian)
- Kholoosi, Mohammad Hossien (2016) Explaining the concept and components of citizenship in the political philosophy of Aristotle and Farabi, *The Interdisciplinary Quarterly of Fundamental Researches on Humanities*, Volume 2, Issue 2. P: 73-96. (In Persian)
- Khorranshad, M., Nowzari, M. (2017). Analysis of the evolution and evolution of political philosophy in a paradigmatic perspective, contemporary political essays, *Research Institute of Humanities and Cultural Studies*, 3(8), 83-53. (In Persian)
- Kuhn, T. (1995). *The structure of scientific revolutions*. Chicago: The University of Chicago Press
- Lamidi, K. O. (2015). Theories of public administration: an anthology of essays. *International Journal of Politics and Good Governance*, 6(6.3), 1-35.

- Langer, J. (2022). Bureaucracy and the Imaginal Realm: Max Weber, Rationality and the Substantive Basis of Public Administration. *Perspectives on Public Management and Governance*, 5(2), 122-134.
- Lather, P. (1990). Reinscribing otherwise: The play of values in the practices of the human sciences. *The paradigm dialog*, 315-332.
- Nabatchi, T. (2011). Exploring the public values universe: understanding values in public administration. *Public Management Research Association*.
- Naim Azimi, M., & Reza Farzam, M. (2019). Paradigm Shift: Robust Response of Reinventing Government Movement to New Public Administration Using Econometrics. *Journal of Management and Sustainability*, 9(2), 191-201.
- Nargesian, A. (2007). A look at the evolution of public administration. *Culture of Management*, 4(17), 157-195. (In persian)
- Pfiffner, J. P. (2005). Presidential decision making: Rationality, advisory systems, and personality. *Presidential Studies Quarterly*, 35(2), 217-228.
- Rahnavard, F. (2011). A Public Administration Model for Public Realization of the Vision of 1404. *Journal of Public Administration Perspaective*, 2(12), 43-58. (In persian)
- Richardson, L. (2003). Writing: A method of inquiry. *Turning points in qualitative research: Tying knots in a handkerchief*, 2, 379.
- Rizzello, S. (2002). Herbert Simon's heritage. *Rivista internazionale di scienze economiche e commerciali*, 49(3), 289-304.
- Roberts, A. (2018). The aims of public administration: Reviving the classical view. *Perspectives on Public Management and Governance*, 1(1), 73-85.
- Salarzahi, H. (2020). Public value management: a new paradigm in public administration based on public values. *Public management studies*, 13(45), 218-189. (In persian)
- Salarzahi, H., Ebrahimpour, h. (2012). Examining the evolution of public administration paradigms: from the traditional public administration paradigm to the good governance paradigm. *Public administration*, 4(9), 43-62. (In persian)
- Sarker, S. I., & Khan, M. R. A. (2013). Classical and neoclassical approaches of management: An overview. *IOSR Journal of Business and Management*, 14(6), 1-5.
- Sarmedi, M., Pak Sarasht, M., Safai Moghadam, M., Mehralizadeh, Y. (2009). A critique on Taylorism's anthropology and its consequences in educational management. *Ferdowsi University Educational and Psychological Studies*, 19(10), 213-197. (In persian)
- Schwandt, T. A. (2000). Three epistemological stances for qualitative inquiry: Interpretivism, hermeneutics, and social constructionism. In *Handbook of qualitative research* (pp. 189-213). SAGE Publishing.

- Silva, P. A., & Santos, A. C. B. D. (2022). Epistemological Possibilities of Public Administration Theories: from Paradigms to Epistemic Matrices. *Organizações & Sociedade*, 29, 277-296.
- Simon, H. A. (2013). *Administrative behavior*. Simon and Schuster.
- Smit, P. J., Cronje, G. D., Brevis, T., & Vrba, M. J. (Eds.). (2011). *Management principles: A contemporary edition for Africa*. Juta and Company Ltd.
- Stevenson, L., & Haberman, D. L. (1998). *Ten theories of human nature*. Oxford University Press.
- Stillman, R. J. (ed.), (1980). Public Administration: Cases and Concepts, 2 nd Edition. *Boston: Houghton Mifflin Company*.
- Stoker, G. (2006). Public value management: A new narrative for networked governance?. *The American review of public administration*, 36(1), 41-57.
- Sullivan, J. J. (1986). Human nature, organizations, and management theory. *Academy of Management Review*, 11(3), 534-549.
- Tomori, S. (1985). "Public Administration and Economic System" in L. Adamolekun (ed.), *Nigerian Public Administration, 1960-1980; Perspectives and Prospects*. Ibadan: *Heineman Educational Books Nig. Ltd*.
- Turkel, E., & Turkel, G. (2016). Public value theory: Reconciling public interests, administrative autonomy and efficiency. *Review of Public Administration and Management*, 4(2).35-51.
- Vares, S.H (2001), Metaparadigm View to Public Administration, *Management Knowledge Journal*, Volume 55, Issue 14.35-51 (In Persian).
- Walliman, N. (2017). Qualitative data analysis. In *Research Methods* (pp. 148-166). Routledge.
- Weber, M. (1958). Politics as a Vocation. From Max Weber. *HH Gerth and CW Mills*.
- Youesfjamali, M. Bizhani M (2014). Evolutionary Course of the Modern Absolute Government in Iran, *political reseraches journal*, 4(10), 60-78. (In Persian)
- Zarghani, H., Ahmadi, A. (2019). Good governance in local governments: decentralization. *State Research Quarterly, Faculty of Law and Political Science Magazine*. 5(19), 107-138. (In Persian)

